

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 109 - 25 Kuruş

14 - Haziran - Çarşamba - 1950

MATİLDE ÜZÜNTÜSÜNÜN SEBEBİNİ ANLATMAĞA BAŞLADI. ANLIYOR MUSUNUZ? EVLENDİ! GELİNİN KOLUNDA HİÇBİR VİCDAN AZABI ÇEKME. DEN GÜLÜMSÜYORDU. EMİNİM Kİ KARŞISINA ÇIKSANI BENİ TANIMAMAZ. LIKTAN GELECEKTİ.

BÖYLE BİR REZALETİ KAT- İYEN KABUL ETMEM. SEN ONU HERHALDE PAVLOYA BENZETMİŞSİNDİR. BU- NA EMİNİM..

HİÇ BEN SEVDİĞİM ADA- MI TANIMAZ MIYIM?

İNANILACAK ŞEY DEĞİL.. ÖLDÜRSELER İNAN. MAM. NİŞANLI BİR ERKEK ANİ OLARAK İSVİÇREYE GİT. SIN VE ORADA BİR BAŞKASI İLE EVLENSİN.. BÖYLE BİR ŞEY YAPSA ONU EVLÂTLIK- TAN REDDEDERİM..

MAALESEF DOĞRU.. PAVLO EVLENDİ..

ÜZÜLME SEN BEN ŞİMDİ YAZIP İŞİN ASLINI ÜĞRENİRİM. BAK NE CEVAP VERECEK..

MATİLDE BAŞINI SALLADI.

NE DEMEK İSTİYORSUN?

SİZ YAZIN.. FAKAT BENİM İÇİN ARTIK HERŞEY BİT- Tİ..

KIZIM SAKIN HA AKLINDAN FENA ŞEYLER GEÇİRME..

HAYIR PROFESÖR ME- RAK ETMEYİN.. ÖLÜLER KENDİ KENDİLERİNİ ÖL- DÜRMEZLER. BEN ARTIK ÖLÜDEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLİM..

PROFESÖR KIZA ACIYARAK BAKTI.

ONUNLA VEDALAŞMAK
MI İSTİYORSUN? YAVRUM
TİLDE NELER SÖYLÜYOR.
SUN.- OĞLUM BÖYLE BİR
DELİLİK YAPMIŞ OLAMAZ.

[BUNU GÖRMEDİĞİ-
NİZ İÇİN SÖY-
LÜYORSUNUZ?
BEN GÖZLE-
RİMİLE GÖRDÜM
GELİNİNİZ OL-
MAYI VE SİZE
TORUN VERMEYİ
ÇOK ARZULAYOR-
DUM..

17/2

AMA ARTIK SİZİNLE AHBAP-
LIK ETMEME BİLE İMKAN
KALMADI. BİR GÜN PAULO DÖ-
NECEK.... SİZE KARISINI TAK-
DIM EDECEK.. O ZAMAN
BEN BURADA FAZ-
LA OLACAĞIM.

MATİLDE
BÜYÜK BİR İZTIRAP
İLE İHTİYARIN KOLLA-
RINA ATILDI.

İHTİYAR DA
AĞLAMAYA
BAŞLIYOR..

YAVRUM BENİM.. BÖYLE KOR-
KUNÇ BİR ŞEYE İNANAMIYO-
RUM. GÖRECEKSİN, HERŞEY
YOLUNA GİRECEK..

HAYIR.. ARTIK HER
ŞEY BİTTİ VE HİÇ
BİR ÜMİT KALMADI

SİZE BABA Dİ-
YECEKTİM. GELİ-
NİNİZ OLACAK-
TIM. HALBUKİ
ŞİMDİ.. ALLAHA
İSMARLADIK,
DEYİP AYRILA-
CAĞIZ..

YİNE GELE-
CEKSİN DE-
ĞİL Mİ KIZIM?

EYET
PROFESÖR..

109/2

ARKASI VAR

VİCDAN AZABI

İngilizceden Çeviren

Sa. - Üs.

Yazları Edwin, karısı ve çocukla-
rile sayfiyede mesut bir ömür
sürerlerdi.

Edwin ile arkadaşlığımız tâ ilk
mekteп sıralarından başlar.
Daha ufak birer çocukken
sevişmiş ve tamamiyle anlaşı-
mıştık. Daima beraber gezdiğimiz
ve beraber oynadığımız için arka-
daşlar bize bazan takılır:

— Yahu, siz hiç birbirinizden
ayrılmaz mısınız? Ne bu, karı ko-
ca gibi haliniz! derlerdi.

Liseyi bitirdiğimiz zaman he-
kimlik tahsil etmeğe karar verdik.
Tıbbiyeden yüksek bir derece ile
mezun olduğumuz zaman bizi bü-
yük hastanelerden birine verdiler.
İki sene acıları dindirmenin
ve insanları ölümden kurtarmanın
verdiği heyecan ve ürpertici zevk
içinde çalıştık. Bundan sonra Ed-
win operatörlük ihtisasını yapmak
üzere Fransaya gitti, bense aynı
hastanenin dahili hastalıklar
kısımında ihtisasımı ilerletmeğe
koyuldum. Bu suretle hayatta ilk
defa olarak birbirimizden ayrıldık.

Üç sene sık sık mektuplaştık.
Edwin'in mektupları daha ziyade
mesleki mecmualardaki yazılara
benziyordu. Kendisinden ve hasta-
ne haricinde geçirdiği hayattan
tek bir kelime ile dahi bahsetmi-
yordu.

Bir gün gazetelerin birinde mü-
him ve tehlikeli bir ameliyat-
taki muvaffakiyetini okudum;
göğsüm iftiharla kabardı.

Üç sene sonra Edwin memle-
ketine döndü. Yanında, Tonia is-
minde, iki ay evvel Pariste evlen-
diği bir Fransız kadını da vardı.

Aradan uzun ve mesut seneler
geçti. Edwin mesleğinde, ben de
kendi sahamda ilerlemiş; fakat
asıl Edwin meşhur bir operatör
olmuştu.

Edwin'in bu müddet zarfında
iki oğlu olmuş, biri dokuz. diğeri
de yedi yaşına gelmişti. Bense, o-
nun evini kendi evim gibi bilmiş,
beni «Tommy amca» diye çağıran
çocuklarını kendi evlâtlarımın
gibi sevmiş, evlenmek ve aile kur-
mak ihtiyacını duymamıştım.

Yazları Edwin, karısını ve çö-
cuklarını Adisondaks denilen bir
sayfiyeye gönderirdi. Edwin'le iki-
miz de ırsat buldukça birkaç gün
kalmak üzere yanlarına giderdik.

Bir yaz, bir hafta kalmak üzere
Edwin'le beraber çocuklarının
yanına gittik. Gölde yüzüyor,
balık avlıyor, uzun gezintilere çı-
kıyor, tam manasiyle hoş bir va-
kit geçiriyorduk.

Haftanın bitmesine bir gün
kala, çok sıcak bir günde gölde
yüzüyorduk. Edwin oğullarının
yüzünden âdeta gurur duyuyordu.
Yaramazlar, birer balık gibi suyun
içinde müthiş bir süratle gidiyor-
lardı.

Bir aralık Jackie, küçüğü, gö-
lün etrafındaki yüksekçe bir yere
çıktı ve hepimize seslendi:

— Bakın nasıl atlıyacağım...
Bakın... Bakın!!

İki kolunu havaya kaldırdı,
atlamak üzere vaziyet aldı. Tonia
telâş ve korku içinde:

— Yapma Jackie, in aşağıya!
diye haykırıyordu.

Küçük yaramaz annesinin ih-

tarına aldırmadan atladı. Aradan
bir dakika kadar bir zaman geç-
ti; Jackie suyun yüzüne çıkmı-
yordu.

Edwin âni bir çeviklikle koş-
tu, suyun içine daldı. Biraz sonra
kollarında Jackie ile beraber çıktı.
Derhal koşarak küçük ve hareket-
siz vücudu bedbaht babasından
aldım, çimenlerin üstüne yatırdım.
Kulağımı göğsüne dayadım; kalbi
gayet hafif ve ümitsiz atıyordu.
Başımı kaldırarak, Edwin'e:

— En yakın hastane nerede?
diye sordum.

Gözlerimden ve hareketlerimden
ne demek istediğimi anladı.

Yakınlarda ufak bir köy has-
tanesi vardı. Jackie'yi derhal
oraya kaldırdık. Hastaneye vardı-
ğımız zaman röntgende göğsüne
baktık; kaburga kemiklerinden
biri kırılmış, kalbine doğru bastı-
rarak tazyik ediyordu. Hiç vakit
kaybetmeden ameliyat yapmak lâ-
zımdı. Böyle küçük bir hastanede
iyi bir operatör bulunmadığı için
de ameliyatı Edwin'in yapması
icap ediyordu. Kendisine bunu
söylediğim zaman yüzüme korkunç
bir ifade ile baktı:

— Ne diyorsun, Tommy, kendi
evlâdımı mı?

— Evet, kendi evlâdını, başka
çare yok! Hem çabuk ol!

Yüzü, giydiği önlük kadar
bembeyaz, fakat elleri titremeden,

üzerinde kendi oğlu yatan ameli-
yat masasının başına geçti. Tonia,
solgun fakat cesur bir bakışla
gözlerimi Edwin'e dikmiş:

— Oğlumuzu kurtaracaksın,
değil mi? diye yalvarıyordu.

Teczizatı eksik ve ufak bir has-
tanenin ameliyat odasında,
meşhur bir operatör tehlikeli
ve ender bir ameliyatı oğlunun
üzerinde ilk defa tecrübe ediyordu.
Edwin bıçakla göğsün üstün-
deki deriyi yardı, kalbin zarına
basan kaburga kemiğini hafifçe
çekmeğe başladı. Fakat birdenbire
kalbin etrafını saran ince zar yırtıldı
ve küçük kalpteki kan dışarı-
ya fırladı... Jackie öldü...

O feci sahneyi daha fazla tas-
vir edemeyeceğim. Zavallı bir baba
ve annenin evlâtlarının ölü vücu-
du karşısında duyduklarını anla-
tacak kelime bulamıyorum.

Edwin günlerce ağzına bir lok-
ma yemek koymadı. Bütün saadet
ve sükûneti kaçtı. Kendi oğlunu
elleriyle öldürdüğünü düşünüyor,
derin bir vicdan azabı duyuyordu.

Tonia bile Edwin'in bir kaba-
hati olmadığını anladığı halde
ona bunu bir türlü kabul et-
tiremedik. Lâf dinlemiyor, «Evlâ-
dımı ben öldürdüm» diye inliyor-
du.

Aradan seneler geçti, Edwin
çok çabuk ihtiyarladı. Genç yaşta

saçları beyazlaştı. Binlerce insanın
hayatını kurtardı, fakat ne yazık
ki bu büyük adamın kalbi eski
sükûnetini bulamadı.

Geçenlerde çalıştığı hastane-
ye Jackie gibi bir kazaya uğramış,
kırık kaburga kemiği kalbine ba-
tan yedi-sekiz yaşlarında bir çö-
cuk getirdiler. Anne ve babası
yaşlı gözlerle ameliyat odasının
kapısında beklerken, içeridekilerin
ümitsiz nazarları karşısında Edwin,
mahir elleriyle ameliyatını yapı-
yordu. Bu sefer kalbin etrafındaki
zarı yırtmadan kaburga kemiğini
çekmeğe muvaffak oldu.

Ameliyat salonundan çıkarken
herkes kendisini tebrik ediyor,
sevinçten çılgına dönmüş an-
ne, baba Edwinin kollarına sarıla-
rak gözyaşlarıyla ıslattıkları ellerini
öpüyorlardı. Edwin boğazında dü-
ğümlenen hıçkırığı zor zaptederek
etrafındakilerden kurtuldu, odası-
na giderken:

— Ne yazık ki kendi oğlumu
kurtaramadım, diye kendi kendine
söyleniyordu.

Doktorluk böyledir, meşhur bir
baba binlerce insan kurtardığı
halde bazan kendi evlâdını kurtar-
amaz. Vicdan azabı içinde kıvr-
ranır, «Oğlumu ben öldürdüm»
diye içinde kalan ukdeyi hayatının
sonuna kadar söküp atamaz.

Aşk ve Macera Romanı: 14

Moropulos o gün Solt'la pek az konuştu. İki, üç gün sonra şeytanî bir kurnazlıkla Beril'in evlenme meselesini tekrar kurcalamağa başladı.

Ambroz, Moropulos'a ya hiç aldırıyor, yahut ta kısa cevaplar veriyordu.

Yunanlı, Solt'un ağzından bu hususta etraflı malûmat alamadığı için içerlemiş olmasına rağmen Solt'un kendisini Step'e şikâyet edeceğine düşünerek daha ileriye gitmemişi münasip buldu.

Ambroz cuma akşamı eve geldiği vakit kederli olduğu, yüzünden anlaşılmakta idi. Kristi, onu bu vaziyette görünce korkmuştu.

— Ambroz... Neniz var?

— Bilmiyorum Kristi!.. Moropulos son günlerde bana çok eziyet ediyor. Beni tamamen elde edip bir köle gibi kullanabilmek için en ağır muameleyi yapmaktan çekinmiyor. Artık ihtiyarladım ve her gün biraz daha kuvvetim azalıyor.

Kristi, Solt'un elini avuçları arasına alarak okşadı ve ona ciddi bir tavırla bakarak:

— Ambroz sizde hiç kimsede olmayan başka bir kuvvet var. Hattâ bundan bir parçayı da benim için kullanmıştınız. Çok evvelleri annem için de kullandığınız gibi. Herhalde hatırlarsınız değil mi?

Solt başını kaldırarak:

— Hayır... Yanılıyorsunuz; ben size böyle bir şeyi yaptığımı bilmiyorum. Sizi çok severim. Kristi; hepsi bu kadar..

Kız:

— Bu akşam neden bu şekilde konuşuyorsunuz? diye sordu.

Adam, bir müddet durgun kaldı. Sonra söylendi:

— Yalnız bilmediğim bir şey var. Step bugünlerde Moropulos'un köşküne gitmemi muhakkak istiyor. Halbuki evvelce Moropulos da bana müteaddit defalar köşküne gelmemi rica ettiği halde gitmemiştim. Fakat bugün Step'in bunu ısrarla istemesinin sebebini bir türlü anlayamadım.

— Ümit ederim ki sizi üzen bundan başka hâdiseler olmaz sevgili Ambroz. Çok yorgunsunuz.. Böyle üzücü şeyler konuşacağınıza gidip yatmanız daha münasip olur.

— Hiç uykum yok ki...

Solt, genç kıza yaklaşıp koca-man elleriyle saçlarını okşadı ve:

— Sizi sıhhatli gördüğümde dolayı okadar memnunum ki... diyerek merdivenlerden inmeğe başladı ve evden çıkıp gitti. Birkaç dakika sonra Evi odaya girerek:

— Solt bu vakit nereye gidiyor acaba? Az evvel onun sokakta yalnız gittiğini gördüm. Kristi, Ronnin, bana neler anlattığını bir bil-sen. Mr. Step hani seni bir kere yoklamağa gelmiş olan genç kadınla, Beril Mervil'le evleniyormuş.

Kristi bitkin bir halde cevap verdi:

— Ya, öyle mi?..

Şimdi Solt'un niçin kederli olduğunu anlamış ve yalnız başına gece yarısı birdenbire sokağa fırlayan bu adama karşı büyük bir merhamet duymaya başlamıştı.

XXV

Ambroz, Moropulosun bahçesinde güneşin batısına dalmış, ufukta-ki renkleri seyrediyordu. Bir müddet bu güzel manzarayı seyrettikten sonra içini çekti ve köşke girdi. Moropulos geniş bir koltuğa oturmuş, mutadından erken içmeğe baş-

lamıştı.

Döşemenin üzerinde duran bardağın içinde beyaz ve süt gibi bir su, onun yanında da bir şeker kutusu, yarıya kadar dolu sürahiyle benzeyen bir şişe ve bir çay kaşığı duruyordu.

Ambroz içkiyi görmemek için köşkün başka tarafına doğru gitmeğe başladı. Lâkin Yunanlı seslendi:

— Buraya geliniz... Ve kapıyı kapayınız!

Sonra yerde duran bardağa eğilip aldı ve bir nefeste içindekini indirdi.

Solt:

— Bu akşamlık bu kadar kâfidir. Diyerek içki şişesini alıp mutfağa götürdü. Yunanlı cam parçalarının oşarı atıldığını duyduğu zaman güldü. Zira onun bahçede atölye olarak kullandığı kulübedeki sandıkta daha birçok içkisi vardı. Bundan başka birkaç şişe de yatak odasında ihtiyaten bulundururdu. Solt'un bu yaptığına kızdığı halinden belli oluyordu. Söylendi:

Moropulos, henüz sözünü bitirmişti, ki bir el onu sakalından yakaladı.

— Buraya gel, sana söylüyorum domuz herif! Buraya gelsene! Gel de bana Beril'den bahset. O hakikaten kız mıdır? Yoksa... Hem senin gibi kıllı maymunu öpecek mide var mıdır onda?

Solt bu hakareti sakın bir şekilde karşılıp hiç sesini çıkarmadı. Bir müddet sonra tekrar Moropulos'un bağırmaclarını işitti. Solt dumanları tüten kaynar bir fincan çayla odaya girerken Moropulos hâlâ söyleniyordu:

— Seni çağıracağ olursam derhal gelmen lâzımdır. Anlaşıldı mı?

Ambroz sakın bir tavırla:

— Pekâlâ... Siz evvelâ şunu içiniz, dedi.

Moropulos 'çay fincanını alır almaz, derhal ateşe fırlattı.

— Bu gibi ilâçlar çocuklar ve genç kızlar içindir. Ama benim gibi Cenuplu bir çocuk... Yahut ölümden korkmayan Solt için değildir. Bu ilâç yalnız genç kadınlar için. İnce ve saf Beril içindir.

Moropulos henüz sözünü bitirmemişti ki bir el onu sakalından yakaladı ve havaya kaldırdı. Yunanlı'nın fena halde canı yanmıştı. Ensesi müthiş bir işkence içinde

olduğu gibi âdeta yüz binlerce kızgın çivi çenesine ve yanaklarına batıyordu.

Solt birkaç saniye kadar Moropulos'u bu vaziyette seyrettikten sonra istihkarla yere bıraktı. Yunanlı sendeliyerek ayağa kalktı ve hava almak üzere yuzunu eksitmiş bir halde kapıya doğru ilerlemek istedi. Lâkin muvaffak olamıyarak bir iskemleye yuvarlandı.

Solt çantasını toplayıp ta tekrar odaya girdiği zaman Moropulos aynı vaziyette oturmakta idi. Ambroz, hiçbir şey olmamış gibi sordu:

— Akşam için size bir şey pişirecek miyim?

— Evet mutfakta balık ve kotlet vardır. Onları hazırlayınız.

Moropulos soluyarak oturmuş ve kızaran balıkların cızırtısını duyan Moropulos ayağa kalktı. Döşemeye mutfağın kapısını kapadığını duyan Moropulos ayağa kalktı. Dolabın altından usuletle bir şişe çıkardı. Su sürahisini, şeker kutusunu da alarak sessizce yukarıda odasına çıktı ve yavaşça kapıyı ki-

— Sana gösteririm köpek oğlu köpek... diye bağırıldı.

Ambroz sükûnetle bir iskemle alarak masanın başına geçti ve ağız dolusu küfürle merdivenden aşağı inen Moropulos'a hiç ehemmiyet vermiyerek yemek yemeğe başladı.

Moropulos yelek ve ceketini çıkarmış, sakalını rengârenk bir sargı ile bağlamış olduğu halde mutfağa girdi. Yunanlı'nın elindeki tabanca Ambroz'un gözüne henüz iliştiği bir sırada Moropulos mosmor bir suratla Solt'un üstüne hücum etti.

— Sen beni sakalımdan tutup havaya kaldırdın değil mi? Küstah Arap!.. Seni hapishane kaçkını mel'un seni!.. Şimdi önümde diz çökerek papuçlarımı yalayacaksın. Benim pabuçlarımı yalayacaksın Berilinkileri değil!..

Ambroz, hiç se s çıkarmıyor; Yunanlı ise elindeki tabancayı sallayarak bağırıyordu:

— Diz çök, önümde diz çökeceksin!..

Ambroz Solt bu emre itaat eder gibi görünerek Moropulosun önüne diz çöker gibi yaptı. Fakat birdenbire büyük bir çeviklikle Yunanlıyı bacaklarından yakalamasile yere devirmesi bir oldu. Bu sırada tabanca da Moropulos'un elinden fırlamıştı. Moropulos bir müddet yerde kaldıktan sonra sallanarak tekrar ayağa kalktı ve ateş saçan gözlerle düşmanına bakarak:

— Öyle zannediyorum ki sen bu kadını seviyorsun...

Evet eminim onu seviyorsun! Koca bunak! Onu, Ronald Morel'in kapatmasını seviyorsun değil mi? Hah hah hah hay... Ben her şeyi biliyorum! O sevdiğin kadın bir gece Ronald'ın evinde kaldı... Hattâ bir geceden de fazla... Ben onu Ronald'ın evinden çıkarken gördüm ve fotoğrafını aldım.

Ambroz, sakın sordu:

— Demek Beril Ronald'ın evinden çıkarken onun fotoğrafını aldınız öyle mi?

Yunanlı sırtıyordu:

— Şimdi şu anda senin ile nasıl karşı karşıya bulunuyorsam, onunla da karşılaştım... Seni cehennemlik köpek seni! Bunları Step'e de kızın babasına da söyleyeceğim!

Solt sakın bir hareketle:

— Yalan söylüyorsunuz. Fena bir adamsınız. Hiçbir şey görmediğinizi biliyorum, dedi.

— Ya öyle mi? Ya her şeyi görmüşsem! Hah hah hah hay! Zaten Ronni de itiraf etti. Ben o sabah Beril'in fotoğrafını kimsenin görmeyeceği bir yere saklanarak almıştım. Bu hususta rapor da hazırladım!

— Fotoğraflarla rapor kasada duruyor değil mi?

Moropulos büyük bir hata yaptığığın farkına varmıştı. Solt:

— Anlıyorum... O zavallı genç kıızı şimdi sen ve Ronni Avuçlarınız içine aldınız!..

Ambroz tabancayı elinde tutarak düşünceli bir tavırla Yunanlıyı seyrettikten sonra:

— Siz Beril'e hiçbir şey yapamayacaksınız!.. dedi.

Moropulos bir an hareketsiz ve taş kesilmiş gibi kala kaldıktan sonra kapıya doğru yuvarlandı. Ambroz Solt'un elindeki tabancanın namlusundan dumanlar çıkıyordu.

XXVI

Ambroz bir müddet kapının dibinde cansız yatan adamı seyretti. Başındaki ağrıdan eser kalmamıştı.

(Arkası var)

NAT PINKERTON

ANLIYORUM..
MEŞHUR FRANSTZ
ARTİSTİ PAGAN LEE
OLDUĞUNUZU VEES.
KİDEN MANGLER
ÇETESİNİN MEŞHUR
MOLLİ'Sİ OLDUĞU-
NU BİLİYORUM.

37

DEMEK SEN
DE... SUS..
MAK İÇİN NE
İSTİYOR..
SUN?

DEMEK MR. GAUN
DA İSTEDİ. MAZİSİ
GÖLGELİ ARTİSTLERİ
ÇAĞIRIYOR VE TEH-
DİTLE PARA KOPA-
RIYOR..

104

BEN TEHDİT EDİLEN
LERE PEK ACIRIM.
BIRAK SANA BİR
HİKÂYE ANLATA-
YIM..

BENİM TA-
NIDIĞIM BİR
GENÇ ADAM
VARDI. BİR HATA
İŞLEMİŞTİ. HA-
PİSE GİRDİ. SON
RA KAÇTI. AMA
HAKLIYDI

ÇÜNKÜ EVLİYDİ.
VE KARISI
KÖR..
DÜ.

ANLADINIZ DEĞİL Mİ?
KAÇTIM. NASIL Kİ SİZ
DE KAÇIYORSUNUZ..

BİLİYORUM. AN-
LIYORUM. SİRRI.
NİZİ KİMSEYE
VERMİYECE-
ĞİM.

KARIM KİM.
SESİZDİ. YAP
YALNIZ.. KİMSESİZ..
GÖZLERİ KÖR..
GENÇ.... KAĞMAĞA
MECBURDUM.

HAPİSTEN KAÇMIŞ
OLAN GENÇİN, BUGÜN
KASVET BURNUNDA
MİDYE AVCILIĞI YAP.
TİĞİNİ KİMSEYE
SÖYLEMİYECEĞİM.

BEN DE KİMSE
YE SİZİN PAGAN
LEE OLDUĞUNU
ZU SÖYLEMİYE-
CEĞİM

ALLAHA İSMAR-
LADIK CON
SMİT

GÜLEĞÜ-
LE MADE-
LON..

TALHİN
AÇIK
OLSON..

DÜR..DÜR..
HER ŞEYİ
DUYDUM..

(MADELON.. PAGAN LEE.. HER KİM
OLURSAN OL.. SENİ
KORKUTAN TEH-
LİKEDEN
KAÇMA..
BENİ DİN-
LE..

CONLA BEN DE KAÇTIK
BEN ONUN CEZASINA RAZI
OLMASINI İSTİYORDUM.
AMA GENÇ VE KOR-
KAKTIK. KAÇTIK. AMA
KORKUDAN ASLA KA-
ÇAMADIK. BURADA
BİLE KORKUYORUZ.
SEN DE KAÇMA. KOR-
KU PEŞİNİ BIRAK..
MAZ..

109

GALİBA HAR-
LİSİN
KIZINI.

ARKASI VAR

Derken, bir elin üzerine dokunduğunu hissederek döndü.

Warden Tompkins, Ryan'ın elini sıkarak : «Güle güle, dedi. Talihin açık olsun, bir daha da yolunu şaşırmasın inşallah.»

Ryan : «Teşekkürler, Warden, diye cevap verdi. İnşallah öyle olur.»

Kalpazanlık suçu ile tıklıldığı hücrede tam on sene kaldıktan sonra nihayet serbest bırakılmış ve bu müddet zarfında da hakkı olmayan şeyleri yapmakla geçirdiği hayatını en ince teferruatına kadar hatırlayarak nedamet getirir gibi olmuştu. Küçük ve kimsesiz bir çocuk iken ne idüğü belirsiz bir adamdan hâkâklık sanatını öğrenmiş ve bütün ömrünü sahte banknotlar imal edip bunları piyasaya sürmekle geçirmişti çünkü...

Şimdiden sonra da yolunu sapıtmaya hiç niyeti yoktu. Açık havaya çıkınca verdiği karar, dürüst ve namuslu insanlar gibi yaşamak oldu.

Henüz tevkif edilmemişken oturduğu, Beş Meşe şehri, hapishaneden bir kaç mil ötedeydi. Doğruca oraya döndü ve on sene evvel kiralamış olduğu ucuz pansiyon odasına yerleşti.

Ele geçmeden önce döşeme tahtalarının altına sakladığı yüzlerce dolar tutarındaki sahte banknotlar da hâlâ bıraktığı yerde duruyorlardı. Ryan çok düşündü, fakat onları ortadan kaldırmaya bir türlü kıyamadı.

Hemen ertesi günü kendine bir iş aramaya başladı. Fakat aradan haftalar geçtiği halde bir türlü münasip bir yere kapılanamıyordu. Öyle ki karnımı doyurmak ve kaldığı odanın kirasını ödebilmek için ihtiyacı olan parayı dahi temin edememişti hâlâ. O kadar çok yere baş vurmuştu ki Beş Meşe şehrinin yerlileri arasında onu tanımayanların sayısı pek azalmıştı denebilir.

Nihayet Ryan bunun sebebinin kendi kendine izah etmeye muvaffak oldu. Eğer hapishaneden çıkmamış olsaydı onu böyle her baş vurduğu kapıdan çevirmeyeceklerdi mutlaka. Zevahire' aldanarak hakkında yanlış hüküm veriyorlar ve sanki ondan korkuyorlardı. Artık Ryan hayatını namuslu bir şekilde kazanabilmek için kim olduğunu hiç kimsenin bilmediği bir şehire giderek, dünyaya yeniden doğmuş gibi yaşamaktan gayri hiçbir şeyin onu aklıktan kurtaramayacağını anlamıştı.

Fakat bunun için de para lâzımdı ve Ryan aylardan beri meteliğe kurşun atıyordu. Ağzına hiçbir şey koymadan geçirdiği günlerden birinin akşamında, odasındaki döşeme tahtalarının altına gizlediği paradan, yeni bir memlekete gidip, bir iş sahibi oluncaya kadar istifade etmenin akıllıca bir hareket olacağını bir an için aklından geçiriverdi ve ondan sonra da bu düşüncesi bir daha kafasından sökülmeyen bir karar oldu.

Gerçi serbest kalır kalmaz artık doğru yoldan ayrılmayacağına defalarca yemin etmişti ama böyle yapmakla da, bu

FAYDALI MARİFET

Nakleden: S. DEMİRCİ

kararının tahakkuku için çalışmış sayılmaz mıydı? Hele dikkatli davranır ve yalnız onar dolarlık beş tanecik banknot bozdurursa artık hiçbir şey sırtını yere getiremezdi. Evet, böyle yapacaktı ve paraların hepsini ortadan kaldırarak sade elli dolar harcamakla on seneden beri rüyalarına giren tertemiz âlemin sarp duvarlarını kolayca aşmış olacaktı.

O gece döşemedeki gizli delikten beş banknot çıkardı ve öteki desteleri de kendi kendine, bunun işlediği son hatâ olduğuna inandırmak için ocağa atıp yaktı.

Ertesi sabah erkenden demir yolu istasyonundaki gişelerden birine sokulan Ryan, sinirli hareketlerle uzak şehirlerden biri için bir bilet istedi.

Memur : «Yirmi sekiz buçuk dolar vereceksiniz.» dedi.

Ryan üç tane on dolarlığı küçük pencereden içeriye uzatırken heyecanını belli etmemek için bütün gayretini sarfediyordu. Birdenbire tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Hemen yanbaşımda

duran iri yarı bir adamın gözleri, kendisi ile paralar arasında mekik dokumaktaydı. Vücudundan buz gibi terler boşanan zavallı Ryan, bunun bir detektif olması ihtimalini düşündükçe yerin dibine batışı geliyordu.

Başını çevirince bu sefer de gişedeki memurun banknotlardan birini tetkik etmekte olduğunu gördü. Adam anı olarak : «Lafferty » diye seslendi ve bunu duyan insan azmanı da çabucak başını penceleden içeri uzatıverdi.

Memur alçak sesle : «Aradığınız adam bu olacak herhalde.» dedi.

Adam hızla dönerek Ryan'ı kolundan yakaladı. Onun yerinden bile kıpırdırmayacak hali kalmamıştı zaten.

Birdenbire memur : «Buraya bakın, diye seslendi. Ben bir yanlışlık yaptım galiba. Bu banknotu ilk bakışta Burton'dan çalınan paralardan biri zannetmiştim ama, bankanın gönderdiği listedeki seri numaralarıyla karşılaştırdımca yanlış olduğunu anladım.» ve sonra Ryan'a dönerek :

«Özür dilerim, dedi. Halinizden hiç de o yolun yolcusu olmadığınızı anlamalıydım...»

Detektif homurdanarak Ryan'ın kolunu bıraktı ve memura bir daha sefere daha dikkatli olmasını tavsiye ederek uzaklaştı.

Ryan'ın bütün vücudu sıtma nöbeti geçiriyormuş gibi titriyordu. Bir anda gözlerinin önünden hapishanenin demir parmaklıkları ve korkunç manzaralı duvarları geçivermişlerdi.

Memur : «İşte, dedi. Biletiniz ve paranızın üstü...»

Ryan ona dik dik baktı. Üç tane onar dolarlık sahte banknot da hâlâ adamın önünde duruyordu.

Birdenbire : «Ben fikrimi değiştirdim, diye gülümsedi. Şehirden ayrılmadan önce görmem lâzım gelen çok mühim bir işi aklımdan unuttuyordum. Lütfen paralarımı geri verir misiniz?...»

Memur bir lâhza tereddüt ettikten sonra onun isteğini yerine getirdi ve şaşkın bakışları koşar adımlarla garın büyük kapısına doğru ilerleyen bu tuhaf yolcudan ayıramadı.

Ryan dışarı çıkar çıkmaz derin nefesler alarak kendine gelmeye çalıştı. Hâlâ eli ayağı titriyordu. Kendisini bu büyük belâdan kurtaran Allaha tekrar şükürler ederek kalabalığa karıştı.

Derken bir elin omuzuna dokunduğunu hissederek döndü. Karşısında hapishane arkadaşı Warden Tompkins duruyordu.

Warden : «Merhaba, Ryan, dedi. Sana rastladığıma çok sevindim. Nasıl bir iş bulabildin mi bari?...»

Ryan : «Şey... diye kekeleydi. Biliyorsun ki bizim gibilere herkes...»

Öteki onun demek istediğini anlamıştı : «Pek alâ, diye sözünü kesti. Ben de bunun böyle olacağını tahmin ederek buraya gelmeden önce Middletown'a uğramış ve orada bir şirketin başında bulunan eski dostlarımdan birine seni tavsiye etmiştim. İşte, adresleri de bu kâğıtta yazılı. Şimdi hiç vakit kaybetmeden oraya gidip Mr. Mitchell'i görerek benim tarafımdan gönderildiğini söyle, olmaz mı?» Ve Ryan'ın teşekkür etmesine bile vakit bırakmadan çabucak ortadan kayboldu.

Elindeki kâğıda seri bir nazar atfeden Ryan'ın yüzü, birdenbire memnuniyet dolu bir tebessümle ışıldadı. Kartta şöyle yazılıydı. «Mitchell Hutchinson, Matbaacı ve Hakkâk.»

Ryan elini cebine sokup beş sahte banknotu çıkardı ve hepsini teker teker yırtarak parçalarını da, büyük işler başaran insanlara mahsus gururlu bir tavırla şiddetli sonbahar rüzgarının önüne bırakıverdi.

Senelerdenberi başını belâdan belâyaya sokan marifeti, bu defa onu sefaletten kurtararak hayatını namusu ile kazanmasına sebep olacaktı.

Genç Doktor Stephan üniversiteyi bitirmiş, ihtisasını yapmış nihayet memleketine dönüp bir muayenehaneye açmıştı. Fakat muayenehanesi görülecek şeydi, doğrusu. Her tarafı pırıl pırıldı. İki odayı birbirine bağlayan kocaman kapının buzlu camlarında bir tek leke yoktu. Bekleme odasına, hastaları saatlerce oturup bekleseler dahi belleri ağrımayacak şekilde rahat koltuklar kanapeler koydurmuştu. Ortadaki yuvarlak masada türlü lisanlarda çeşit çeşit mecmualar, gazeteler vardı. Sokak kapısına üzerine büyük büyük yazılarla 'Operatör, Doktor A. G. Stephan Holub' yazılı bir tabelâ koydurmuştu. Tabelânın altında 'Dikkat yağlı boya' diye bir levha asılıydı.

Doktor stephan maroken koltuklardan birine oturmuş ilk hastasını bekliyordu. Her şey hazırda. Fakat ne gelen vardı ne giden. Masadan lâlet-tayin bir mecmuayı çekip aldı. Okumaya başladı. Tam böyle dalmış o kurken kapının zili çaldı. Doktor uşağına aç diye işaret ederek öteki odaya geçti. Gelenin bekleme salonuna girdiğini duyunca,

Nakleden: Leylâ BEKEM

— Bir dakika bekleyiniz diye seslendi.

Sonra masasının başına geçip telefonda herhangi bir numara dahi çevirmeden abizeyi eline aldı konuşmaya başladı. İlk hastasının yanında kredisini yükseltmek için işi başından aşkın bir doktor tavrı takındı. Hastanın duyabileceği şekilde yüksek sesle konuşuyordu.

— Evet santraldan kestiler galiba. Fakat artık sesiniz iyi geliyor. Ne diyordunuz efendim. Evet evet tamam. Zatiâliniz hiç merak buyurmayınız efendim. Hanımefendi kısa zamanda iyileşecektir efendim. Tabii efendim. Masraflı bir hastalık. Efendim. Bir kısmını şimdiden mi ödemenizi düşünüyorsunuz? Nasıl isterseniz. Evet şimdilik 12000 şiling diyelim. Efendim. Daha fazla mı ümit ediyordunuz. Rica ederim efendim. Bankadaki hesabıma yatırınız. Evet evet posta ile havale edersiniz. Kim efendim. Elçi beyefendi mi a evet o çok ağır bir

kalp krizi geçirmişti. Maşallah iyileşti ama artık. Dük Richard'ı mı diyorsunuz? A evet zavallının yüzü yara bere içinde kaldı. Ya çok da güzeldi. Fakat ameliyattan sonra belki de daha da güzelleşecek. Öyle efendim öyle. İnşallah. Affedersiniz beyefendi dışarda bekliyen hastam var da müsadenizi rica edeceğim. Hay hay sizi hemen haberdar ederim. Teşekkür ederim efendim. Güle güle.

Doktor Stephan telefonu kapadı sonra arkadan düğmeli bembeyaz ön-lüğünü düzeltti ve,

— Buyrunuz efendim diye seslendi.

İçeriye kılığından işçi olduğu anlaşılan bir adam girdi doktorun yanına gelip masanın üzerine çamurlu pis uzunca bir çanta koydu.

Doktor stephan bir çantaya baktı bir de tuhaf tuhaf sırttan işçiye, sonra,

— Gelişinizin sebebinin sorabilir miyim? diye kibarlık gösterdi.

Adam daha çok süratarak, — Doktor bey dedi. Beni telefon idaresinden yolladılar. Telefonunuzu ana hatta bağlamağa geldim.

GİZLİ VAZİFE!...

HERHALDE BOBU
ARİYOR OL-
MALI...

ZAVALLI KIZ!
KENDİSİ İÇİN FE-
DAKARLIK YAPMA-
SINI HAZMEDE-
MEDİ...

GERDAYA RASTLA-
MIŞSA MAHVOLMUŞ-
TUR

BİR
GÜN
DAHA
İSTİRAHAT
EDEYİM. YARIN
ONU ARARIM.

YOK ALEN.. SEN
ÇOK ZAYIF-
SIN..

TAM ZAMANI..
ŞİMDİ GECEYARI-
SI OLACAK..

109

RUSLARIN TAYYARECİLER
KAMPINDA JANIN UÇUŞA HAZIR-
LANIYOR

NASILSIN?

İYİYİM.. YAL-
NIZ BİRAZ
HEYECAN-
LIYIM..

BİR BARDAK
VOTKAYA
NE DER-
SİN?

HİÇ İÇMEDİM..
AMA HERHALDE
İYİ GELİR..

BU ÜNİFOR-
MAYI GİY-
MEDEN İÇ-

HAYRET! BU AL-
MANLARIN GİYDİĞİ
ELBİSE.. BİZİ AL-
MAN SANACAKLAR

BERLİNDE DE RUS
ÜNİFORMASIYLA
GEZECEK DEĞİL-
SİN YA..

EYET
AMA.. BU
ÜNİFORMA
DAN NASIL
NEFRET ETTİ-
ĞİNİ BİR BİL-
SEN..

MİDEMİ KAVUR.
MIYACAĞINA
EMİN MİSİNİZ?
ÇOK KESKİN..

ŞİMDİ GİDİP GE-
NERALİ GÖRE-
BİLİRSİN..

TAYYAREYE BİNMEYEN
UÇMAYA BAŞLADIM
DÜNYAYI ŞEŞBEŞ
GÖRÜYÖRÜM

YAPACAĞINIZ
İŞ ÇOK GÜÇ..
BİRAZ KUVVET
VE CESARET
TOPLAMANIZ
İÇİN BİR KA-
DEH VOTKA
VEREYİM..

BANA BİR YUDUM DAHA
VOTKA VERİRSENİZ
SİZİ TEK PARMAGIMLA
HAVAYA
KALDI-
RIRIM.

JANIN
ELBİSEYİ
GİYDİ. VE
VOTKAYI
GEKTİ..

PALABİYİK
LI ŞİŞMAN
BİR GENE-
RAL JANINI
İYİ KARŞI-
LADI.

HOS KIZSIN.. ALIÇ VE BENİ
DİNLE.. BAK BU BERLİNİN
HARİTASI.. ŞU EVDE RUS-
LAR KAPALI
KALMIŞLAR.
PLANLARINI
KAYBETMİŞLER

ONLARA ŞU ZAR-
FI VE BİR MİKTAR
DA DİNAMİT GÖ-
TÜRECEKSİNİZ..

BU VOTKA
İÇİMİ TU-
TUŞTU-
RUYOR.

AMAN YERE İNER
KEN DİKKATLİ OL
ALEV
AL-
MA..

HAYIR GE-
NERALİM..
KELEBER GİBİ
HAFİFCE YERE
İNECEĞİM.

GÜLE GÜLE

BİRAZ DAHA
VOTKA İÇSEM
HERŞEY
YOLUN.
DA Gİ-
DECEK

BU SIRADA
ROGER JA-
NININ BU
TEHLİKELİ
İŞE ATILMA-
SINI ÖNLİME-
MEKTEKTE
SINIRLENMİŞ
BİR HALDE
TELÖRGÜYÜ
AŞTI. TAY-
YARE MEY-
DANINA
SİRDİ. 109

ONU
GÖRÜP BİR
KERE DAHA KO-
NUŞSAM..

BURADA
NE ARIYORSUN? ER-
KEKLERİN GİRMESİ
YASAK-
TIR.

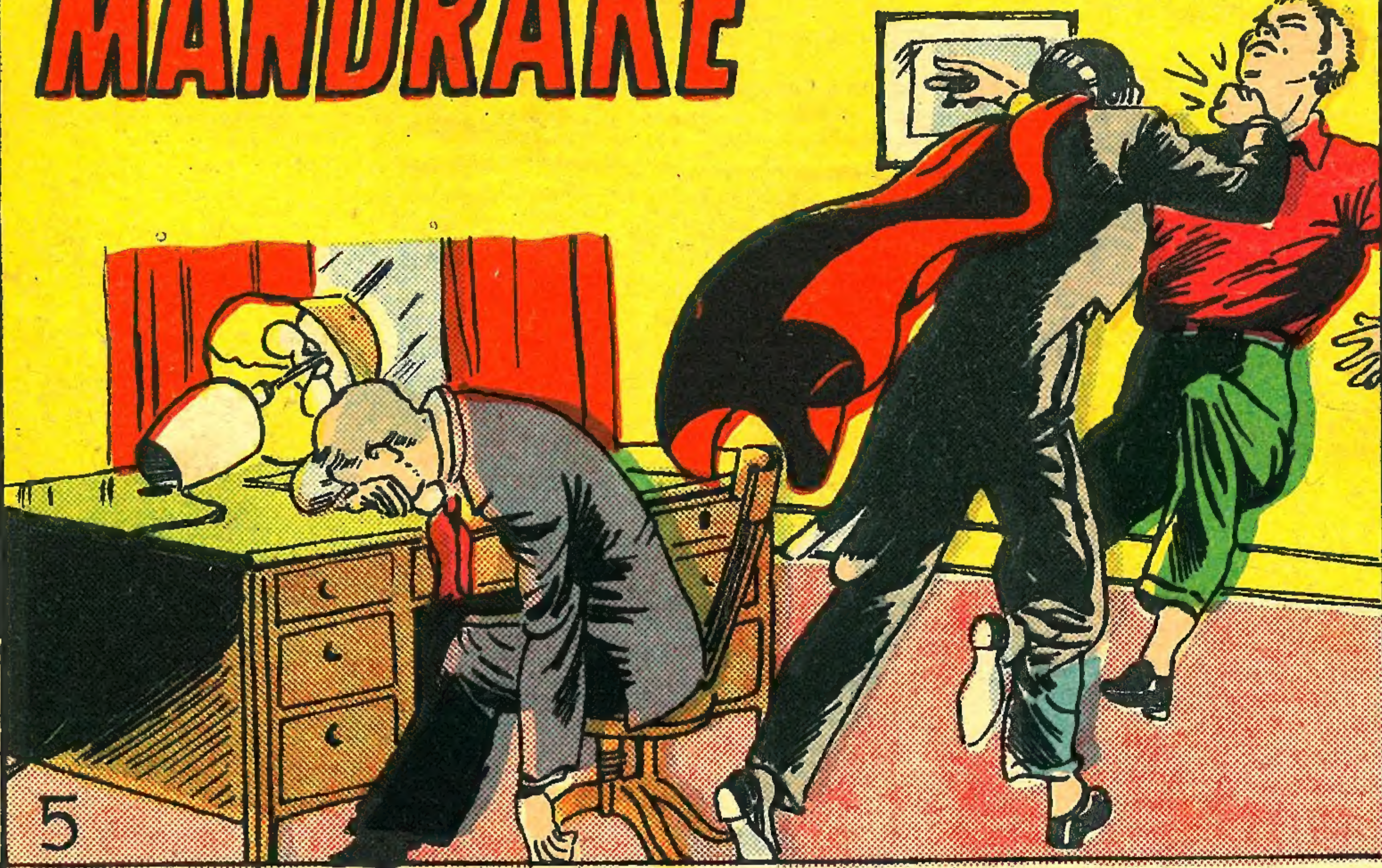
BİRELBİSE
ARANMAĞA
GELDİM.

ROGER NÖBETÇİ KATINKA'NIN
ZORLA ÇIKARDI ALDI. GİYDİ. KATIN-
KAYI BİR KULÜBEYE HAPSETTİ.
BİR TAYYAREYE ATLADI. PARASÜT
TAKTI VE BEKLEMeye BAŞ-
LADI.

ARKASI VAR

MANDRAKE

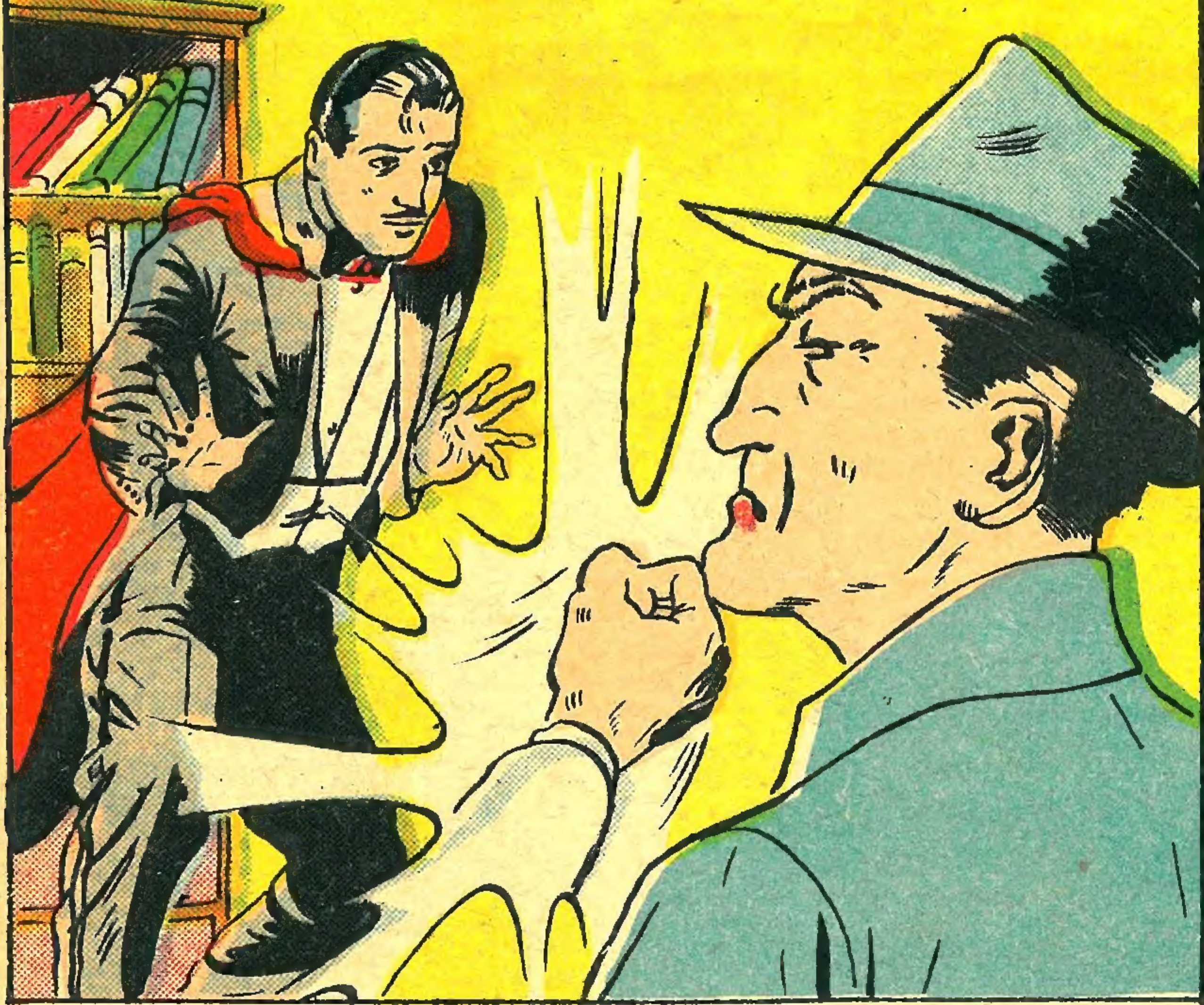
VALİYE HÜCUM EDENE
MANDRAKE GÜZEL BİR
YUMRUKLA MUKABELE
ETTİ.

Ö TEKİ HAYDUT GİLAHINI ÇEKTİ İ KIPIRDAN-
MAYINI DİYE BAĞIRDI.

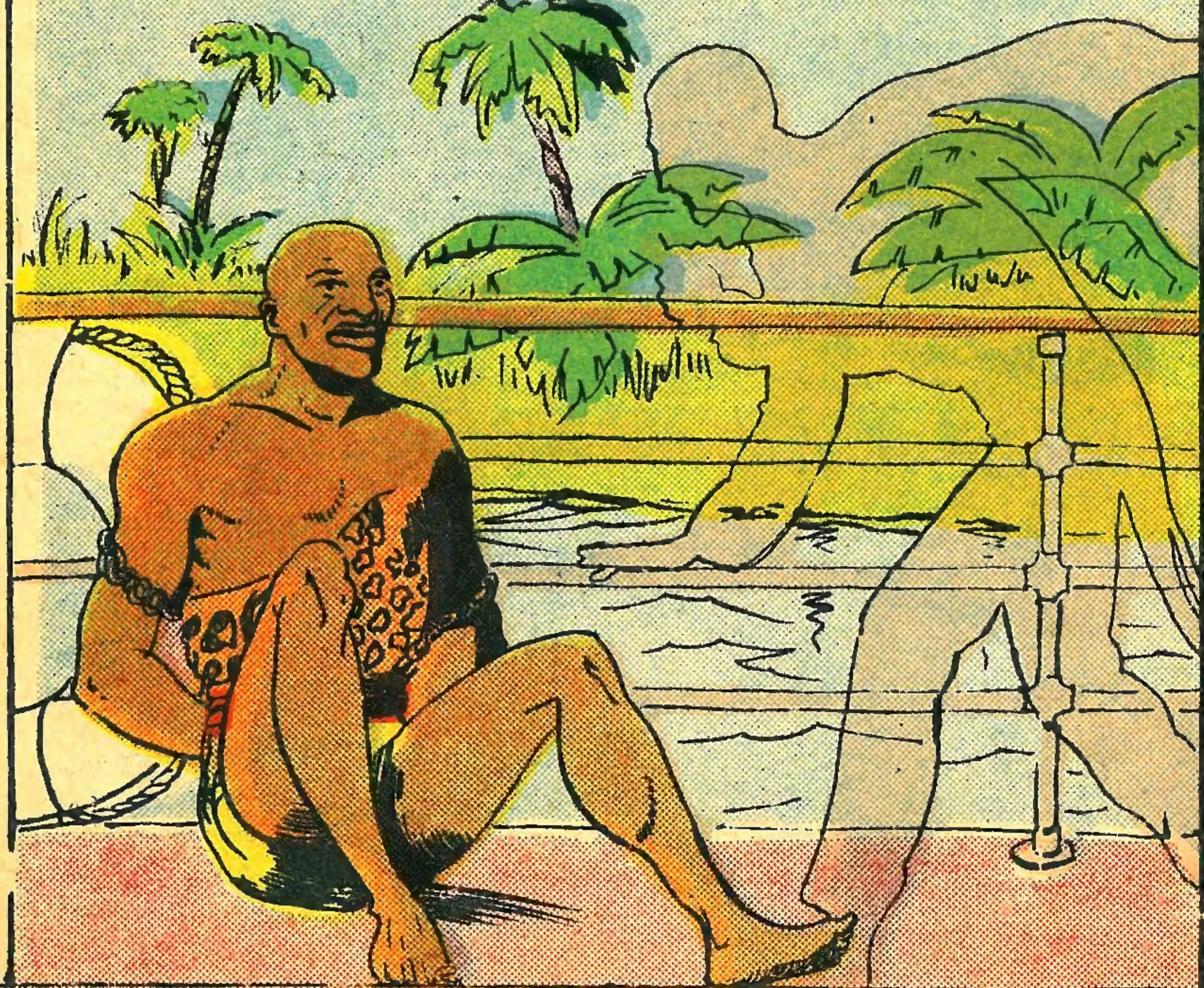
MANDRAKE BUNUN DA CEVABINI VERMEKTE GECİK-
MEDİ.

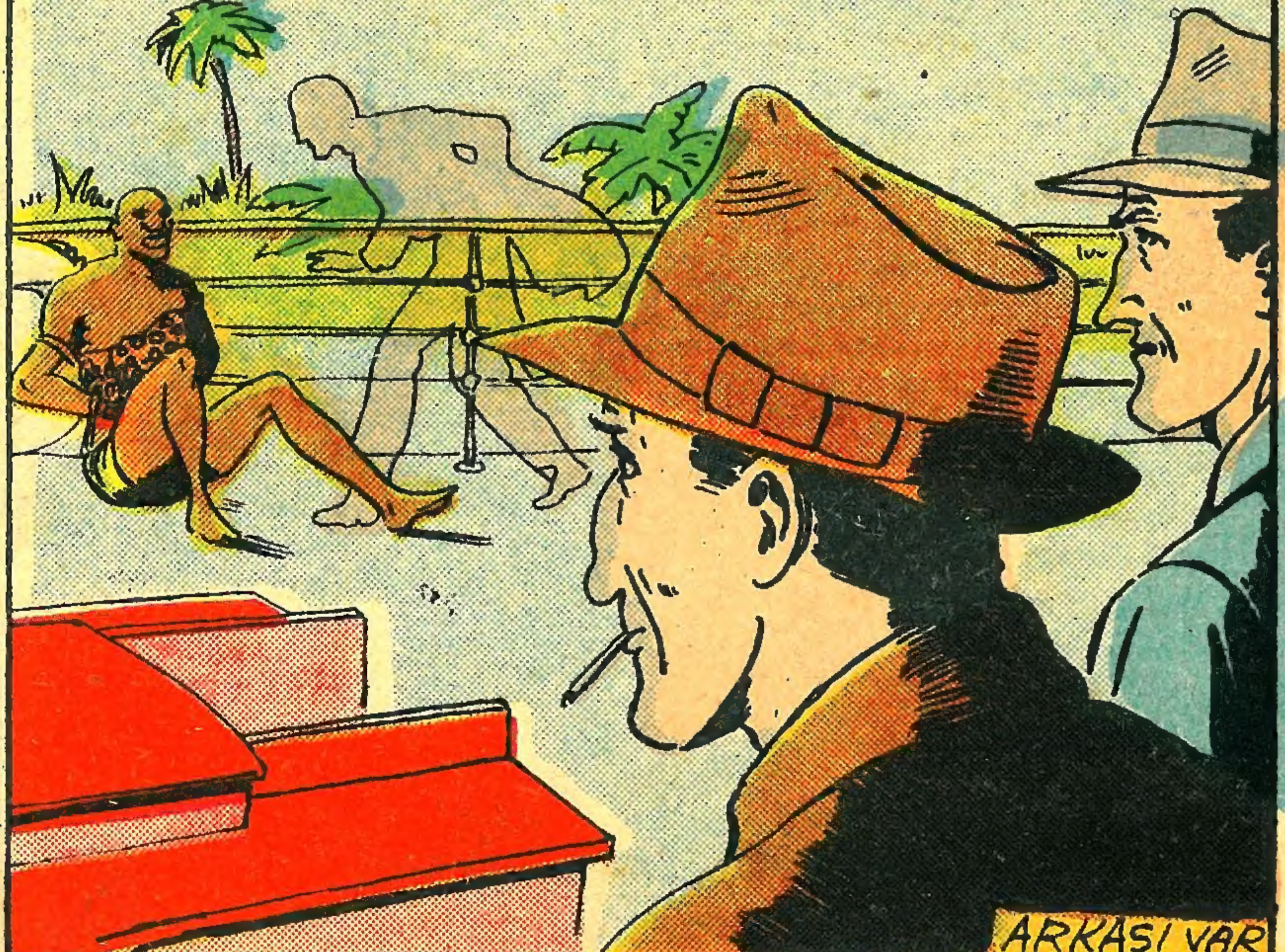
HAYDUTLAR DEFEDİLDİ. YAŞLI VALİYİ YATIRDILAR. MANDRA-
KE: "APTULLAH YATTA KALDI. ONUNLA TELEPATİ YOLU
İLE KONUŞABİLECEK MİYİM BAKALIM ?" DİYE GÖZLE-
RİNİ YUMDU.

APTULLAH MANDRAKENİN HAYALİNİ GÖRÜNCE BAŞIN-
DAN GEÇENLERİ ANLATMAĞA BAŞLADI.

"ADADAKİ NEHİRDE YATTA BAĞLIYIM.. İYİ DÖĞÜŞTÜM.
FAKAT ÇOKLUKTULAR. GÜVERTEYE BAĞLADILAR BENİ. ŞİMDİ
SENİNLE KONUŞTUĞUMU BİLMİYORLAR. YALNIZ KONUŞTUĞU-
MU SANIP GÜLÜYÖRLER.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

DOĞRU.. BU BÖYLE OLUNCA..

BU BÖYLE OLUNCA İŞİ GİZLİ OLARAK YAPMAK İÇAP EDECEK. BEN İLİM ADAMI OLARAK BÜTÜN MESULİYETİ ÜZERİME ALIYORUM.. SİZ?

UBALDO MUTEREDİTTİ..

MAKSİMİLYANDININ LÂLETTAYIN BİR ÇOCUK OLMADIĞINI AKILDAN ÇIKARMAK LÂZIM. DÜNYANIN EN ŞÖHRETİ SÜLÂLELERİNDEN BİRİNE MENSUP.. HEM SONRA BU İLİM DE ÇOK İLERİ BİR VAZİYETTE BULUNUYOR.

39/

AMELİYATIN BİR TEHLİKESİ OLMADIĞINA EMİN MİSİNİZ?

ÇOCUK MUSUN? MUVAFFAK OLACAĞIMIZA YÜZDE DOKSAN İNANMASAM BU İŞE GİRİŞİR MİYİM? BENİM DOKTORLUK ŞEREFİM VAR

ÖYLEYSE YAPINIZ. SİZE SELÂHİYET VERİYORUM.

ALÂ.. DERHAL İŞE BAŞLIYACAĞIM..

TEŞEKKÜR EDERİM DOKTOR. İNŞALLAH İYİ NETİCE ALIRIZ

ÜMİDİM ÇOK FAZLA.. GÜLE GÜLE UBALDO..

DOKTOR AZ SONRA DOSYADAN BİR VESİKA ÇIKARDI. DUDAKLARINDA SOĞUK BİR TEBESSÜM BELİRDİ

ELEONORE, U. BALDONUN KIZI.. İŞLER İYİ.. BABASINDAN İZİN ALDIM..

109/1

BAYAN AZTİRİD TEKSASİ EVE GÖTÜRÜP
BIRAKTIKTAN SONRA KLİNİĞE GELİRKEN, UBALDO-
NUN ORADAN ÇIKTIĞINI
GÖRDÜ.

HEYECANLA KIZININ YANINA KOŞTU.

UBALDO GELDİ Mİ? HAYIR.. NEDEN
SORDUN..

O!..

39/2

ARAMIZDA BİRKAÇ
ADIM MESAFE VARDI.
ÇOK İYİ GÖRDÜM..

İMRANI YOK.. BU-
RAYA GELSİN DE
BENİ GÖRMESİN

İKİ KADIN HEYECAN
İÇİNDEYKEN İÇERİ
BEBEĞİ ALMAK İÇİN
HASTABAKICI GİRDİ.

BANYOSUNU YAPACAĞIM.
SONRA EMZİRERSİNİZ..

PEKİ
TEREZA..

HAYDİ GÜLE
GÜLE YAVRUM..
ŞU YARIM SAAT
BANA NE UZUN
GELECEK...

AMAN TEREZA
DİKKAT ET. BİR
YERİNİ İNCİTME.

SİZ HİÇ MERAK
ETMEYİN E-
FENDİM...

KIZ
DIŞARI
ÇIKINCA..

BEN DEĞİLDİR DİYORUM.
EN İYİSİ SEN DOKTORA
GİT, UBALDONUN GELİP
GELMEDİĞİNİ SOR BAKA.
LİM..

HEMEN GİDİY-
RUM.. BU ŞU-
RETLE MESE-
LE AYDINLANIR.

BUNUN İM-
RANI YOK
ANNE.. UBAL-
DO HABER ALSA
KOŞA KOŞA GE-
LİR

SANA GÖR-
DÜM DİYORUM
KIZIM..

109
2

ARKASI VAR.

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 20

Sakin bir halde cevap verdim: — Telgrafınız çekilmiştir. Hiç merak etmeyiniz.

— Öyle mi efendim. Ne kibar insanlar!

Zavallı çocuk.

Hemen her şeyi söylemek isterdim. Fakat böyle korkunç bir haberi ne kadar geç olsa okadar iyi idi.

Onun yorgunluğu ile sabaha kadar uyumasına mukabil ben sinirlendim. gözlerime uyku girmeydi. Ertesi gün Mollabey Sevimi çaydan sonra salona götürdü. Bu konuşmada ben bulunamadım. Daha sonra beni çağırdı ve:

— Emel Hanım, dedi. Şimdi fabrikaya telefon ettim. Size fabrika lojmanlarında bir daire ayıracaklar. Rica ederim iki gün kadar orada kalınız ve fabrika defterlerini ayağınıza getirerek bana bir rapor hazırlayınız. Bıktım bu heriflerin çalışmasından.

Acaba benim yokluğumda Adnanla Sevimin bağdaşmalarını mı sağlamak istiyordu? Bu ihtiyar tilkinin neler düşündüğünü anılamadım. Köşkten çıkarken Adnan'ın dik bir nazar atfettim. O arabaya kadar geldi ve:

— Gitmemeliydiniz? dedi.

— Neden, dedim.

— Babamla bu kız yüzünden kavga edeceğim. Emin olunuz ki ne pahasına olursa olsun kabul etmiyeceğim. Benim kendisiyle evlenebileceğim bir kız varsa o da sizsiniz.

Adnanın tahminleri de bir dereceye kadar doğru imiş.

Şoförün yanına bağcılardan birisi bindi. Beni kaçırmağa çalışan ve Raifi yaralıyan bıyıklı Kürt. Omuzunda da bir mavzer. Herif eşkiya gibi.

Fakat yola çıktığımız zaman kendisine takılmaktan çekinmedim:

— Ebuzer, yine beni kaçırmağa niyet var mı?

Kürt sarardı. Başını çevirmeden:

— Cunnım yoluna gurban Honnimefendi, dedi. Biz emir kuluyuz. Ne emrederlerse onu yaparız.

— Ben de bir asker kızı olduğumu gösterdim.

— İrkek kimi kızsın Hanumme-fendi. Yoluna can kırban.

Toroslardan inişte manzara gayet güzeldi. Her taraf karla örtü-lüydü. Epeyce tehlikeli olan viraj-larda bütün dikkatini sarfeden Raif nihayet beni fabrika lojman-larından birisinde bıraktı.

Oraya hemen yerleştim ve fabrikadan defterleri istedim. O gece yarısına kadar çalıştım. Ertesi gün de aynı işler üzerinde uğraştım.

Kayıtlar üzerinde bir hata bulmak mümkün değildi. Defterleri alarak fabrikaya gittim. Orada pek soğuk karşılandım. Abdi Beyden sonra o mevkie yükselen müdür muavini epeyce telâş etmişti. O akşam birisi bana telefon etti. Küsbe satışlarında yapılan bir yolsuzluğu anlattı. Küsbeler para ile satıldığı halde bunları süprüntü meyanında gösterip bir de temizlik ve nakliye parası verdiriliyordu. Ertesi gün küsbeleri aldan müteahhide gittim. Hesapları gayet açıktı. Pamuk telefı ve çekirdek küsbelerine ayda beş bin lira kadar bir para veriyormuş.

Vaziyeti iyice tesbit ettim. Bana

ip ucu verenler çoktu. Bunlar göze girmek ve bir mevki koparmak isteyen insanlardı.

Ayda yirmi beş bin lira akdar tutan bir kaçak yakaladım. Bunlardan kimseye bahsetmedim. Fabrikadaki işim bitti. Köşke telefon ettim. Mollabey bana bir gece daha kalmaklığımı ve geleceğini bildirdi.

Ertesi sabah erkenden geldi. Lojmanda kendisiyle konuştum. Pek telâşlıydı. Akli başında görünmüyordu. Doktoru da birlikte getirmişti. Bulduklarımı kendisine güçlkle anlattım. Fabrikaya beraber gittik. Orada bağırıyor, çağırıyordu, yumruklarla defterlere vurdu. Karşısındakileri köpek kovar gibi payladı. Yıllardanberi sürüp gelen

kardeşim, diye haykırdım.

Zavallı çocuk benim korktuğuma uğramıştı. Aklıma ilk gelen Adnan'dı. Fakat hayır. Cani Mollabey.

Kız hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak anlatıyordu. Bir sabah kendisini onun koynunda bulmuş. Şaşırmış. Rüya gördüğünü sanıyormuş.

Ben kendimi bu kirli insanlardan koruyabilmişim. Fakat bu toy çocuk buna muvaffak olamamıştı işte. Nefretle düşünüyor, bu yaralı ve hayatı mahvolmuş çocuğu alıp gitmeyi düşünüyordum.

Sevim bir müddet sonra bana saldırmağa başladı. Ben bu batakanenin içinde yaşıyormuşum. Ben böyle bir şey olacağını bildiğim için ortadan kaybolmuşum.

«Ne oldun yavrum? Nen var kardeşim?»

pamuk çekirdeği ve pamuk telefı hırsızlığı, malzeme saklanıp yenden alınmış gibi gösterilmesi onu cıldırtıyordu. Bana:

— Siz gidiniz köşke, dedi. Zannedersem Sevim de hasta. Ben bu kızın aklından şüphe ediyorum.

Bu «Sevim hasta» sözü bana bir felâketin vukuunu anlatıyordu. Yolda hep bunu düşündüm. Köşkte beni Mari karşıladı. Yüzü soluktu. Adnanı da telâşlı gördüm:

— Neredesiniz, dedi. Neler oluyor, ne fırıldaklar döndürülüyor, anlamıyorum.

Doğru Sevimin bulunduğu daireye gittim. Beni ilk kapatıldığım yerdi. İçeriden boğuk ağlamalar, çığlıklar geliyordu.

Kızı yarı yarıya erimiş ve sarı olmuş gördüm. O beni görünce ağlamaktan çürümüş gözlerle baktı. Kapiyı kapattım. Bileklerinden yakaladım:

— Ne oldun yavrum, nen var

Kendisini kolay kolay ikna edemeyince sertleşmeğe mecbur kaldım:

— Buraya gelirken bana mı sordunuz? Ben size kefil mi oldum? dedim. Nihayet ben de bu insanların yanında bir memur durumundayım.

Şiddetli ilgim, gözlerimin yaşlarla dolması, belki de sınılacak yegâne insan olmaklığım onu yumuşattı. Ne yapması lâzım geldiğini bana sordu. Çıkıp gitmek istiyordu. Bu düşüncesine karşı:

— Buraya gelmemek lâzımdı, dedim. Fakat geldikten sonra, bu hale düştükten sonra mühim bir tazminat koparmadan gitmek olamaz.

— Ben mi bu alçak adamla mücadele edeceğim, ben mi kendi davamı kendim görmeğe çalışacağım. Yapamam bunu. Hem artık ailemin içine de bu kirle gidemem. Ölümünden başka çare yok benim için.

Üç gün aç yaşıyan kızı kendi daireme götürdüm ve Mariye önceki odayı hazırlattım. Daireden çıkarken kızı kilitliyor ve yapacağım işi tasarlıyordum.

Aradan iki gün geçti, nihayet bir hafta geçti, Mollabey ortada yok. Yalnız köşke telefon ederek bütün vasıtaları Adanaya almış.

Bir akşam Adnan beni çağırtmış. Yüzünü gördüğüm yoktu. Bir kapı önünde buluştuk. Bana ne olduğunu sordu.

— Babanız İstanbul'dan getirdiği bu çocuğu mahvetmiş, dedim.

Bu onun üzerinde büyük bir tesir yapmadı. Yalnız:

— Nasıl bir adama, karı olacağınızı anlayınız işte, dedi.

Hırsla:

— Babanız bütün servetini bana bıraksa buna razı olacak değilim, dedim.

Babasının böyle bir cinayet yapması Adnanın hoşuna gitmişti. Böylece ben kendisinden nefret edecektim. Fakat benim yine paraya karşı dayanamıyacağımı düşünerek şüpheden kurtulamıyordu.

Adana ile yaylanın bağı keşilmişti. Ancak telefonla konuşmak mümkün oluyordu. Ona da Mollabeyin nerede olduğunu bilmedikleri cevabını veriyorlardı.

Kar her tarafı bağladığı için çıkıp gitmeğe de imkân yoktu. Mollabey insanı hapsedmesini çok iyi biliyordu. Bir aralık kızı da alarak çıkıp gitmeği düşündüm. Köşkten ayrılmak kolaydı. Fakat Toros yaylalarında donup kalacaktık. Değil otomobil bir kötü araba bile yoktu.

Mollabey tamam on beş gün sonra geldi. Daha kapıdan içeriye girer girmez etrafındakileri öyle kısıp kavurmağa başladı ki bu yabani duygulu adamla münakaşaya imkân bulamadım.

Fakat buna mukabil yemeğe inmedim. Mollabey ayaküstü beklediğini haber vermiş. Yemek yiyecek durumda olmadığımızı söyledim. Dairenin kapısına kadar geldi. Okadar bağırıp çağırıyor ki bir köşede titremekte olan Sevim elleriyle yüzünü kapatarak ağlamağa başlamıştı. Fakat ben umurlamadım. Canavar adam kapiyı kıramayınca tabancasını çekerek kapiya iki el ateş etti. Binanın içi güm-bür güm-bür öttü. Ben de hemen tabanca ile döşemeye iki el ateşle mukabele ettim.

Dişarındaki gürültü bir an içinde kesildi. Mollabey yarım saat geçmeden Mari ile haber yolladı. Bir kaza olup olmadığını soruyordu. Ben de olmadığını fakat azrailin ortada dolaştığını, birbirimizden birisini haklıyacağını bildirdim.

O gece aç yattık. Kapı sımsıkı sürgülüydü. Ertesi sabah Mollabey kapiya kadar gelerek bana şöyle seslendi:

— Emel Hanım, sizi salonda bekliyorum. Lütfen geliniz.

Beş dakika sonra karşı karşıya bulunuyorduk. Koca salonda başka kimse yoktu. Bana karşısında bir koltuk gösterdi. Kalın bir sigara yakarak bir iki nefes çekti ve:

— Bana bakınız, dedi. Ben ağaç gibi dosdoğru büyümüş bir insanım. Ben bugüne kadar devlete bile boyun eğmedim. Bu topraklar bana dedemin dedesinden kalmış—
(Arkası 14. sayfada)

GONTRAND GELİP BENİ BU
RADAN ALIR. SARAYA GÖTÜRÜK
SONRA BİR YOLUNU BULUP ONU
DA ORTADAN YOK EDERİZ

ROZİTA JOFREYİ ÖPTÜ. ROZİTA
HAYDİ ŞİMDİ GİT VE ARTIK AŞKIM.
BENİ SEVİYORSAN DAN ŞÜPHE
VAZİFENİ BAŞAR. EDEMEZSİN.

JOFRE ÇIKTI. ROZİTA PENCEREYE
YAKLAŞIRKEN. AYAGINA BİRŞEY
TAKILDI. BU KRALİÇANIN EŞARPIYI
BU DA NE? KRALİÇANIN EŞARBI
PEKİ AMA ELİM BUNA DEĞİNCE NE
DEN BÖYLE TITREDİM ACABA..

BU SIRADA BALIKÇI
KILIĞINA GİRMIŞ OLAN
ATMACA REİS VE ARKA
DAŞLARI SAHİLE YAK.
LAŞIYORLARDI.

ADALAR KRALİÇESİ

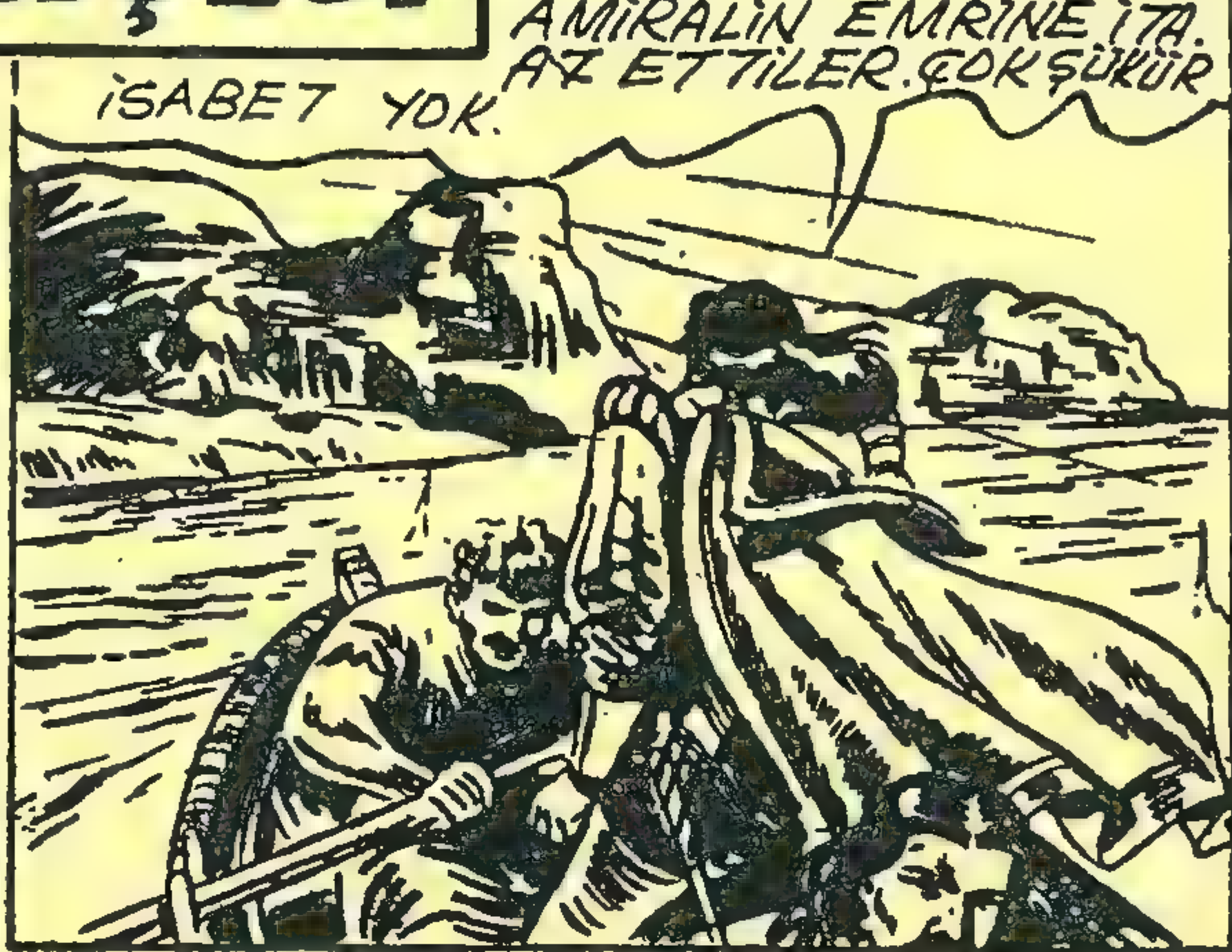
SAHİLE YANAŞIRLAR.
KEN ÜZERLERİNE A-
TEŞ EDİLDİ.

BU ADALILARIN SELÂ-
MI GALİBA. HER HALDE
AMİRALİN EMRİNE İTİ-
AZ ET TİLER. ÇOK ŞÜKÜR

İSABET YOK.

BİR BEYAZ BAY-
RAK AÇALIM.
VE ZAVALLI'IN.
SANLARMİŞİZ
GİBİ GÖRÜ-
NELİM.

ONLAR ŞEYTAN.
DAN DAHA KURNAZ
DIR. ONLARI SÜR-
ATLE BASTIRMAĞI
ÇALIŞALIM

GEMİMİZ YANDI. HİÇ OLMAZSA BİZİ
BU GECE İÇİN MİSAFİR EDİN.

ZATEN BİZ DE GİTMekten
BAŞKA BİR ŞEY DÜŞÜNÜYÖ-
RÜZ. PARAMIZ VAR. BAŞKA GE-
Mİ SATIN ALIRIZ. DURUN. ADA.
KOMUTANINA SORA-
YIM?

BEN KONU-
ŞAMAZ
MIYIM?

HAYIR. SİZ BURADA
KALIN. BİZ SU VE Yİ-
YECEK GÖNDERİRİZ.
İÇERİYE GİRMEK İSTE-
YEN KURŞUNA DİZİLİR.

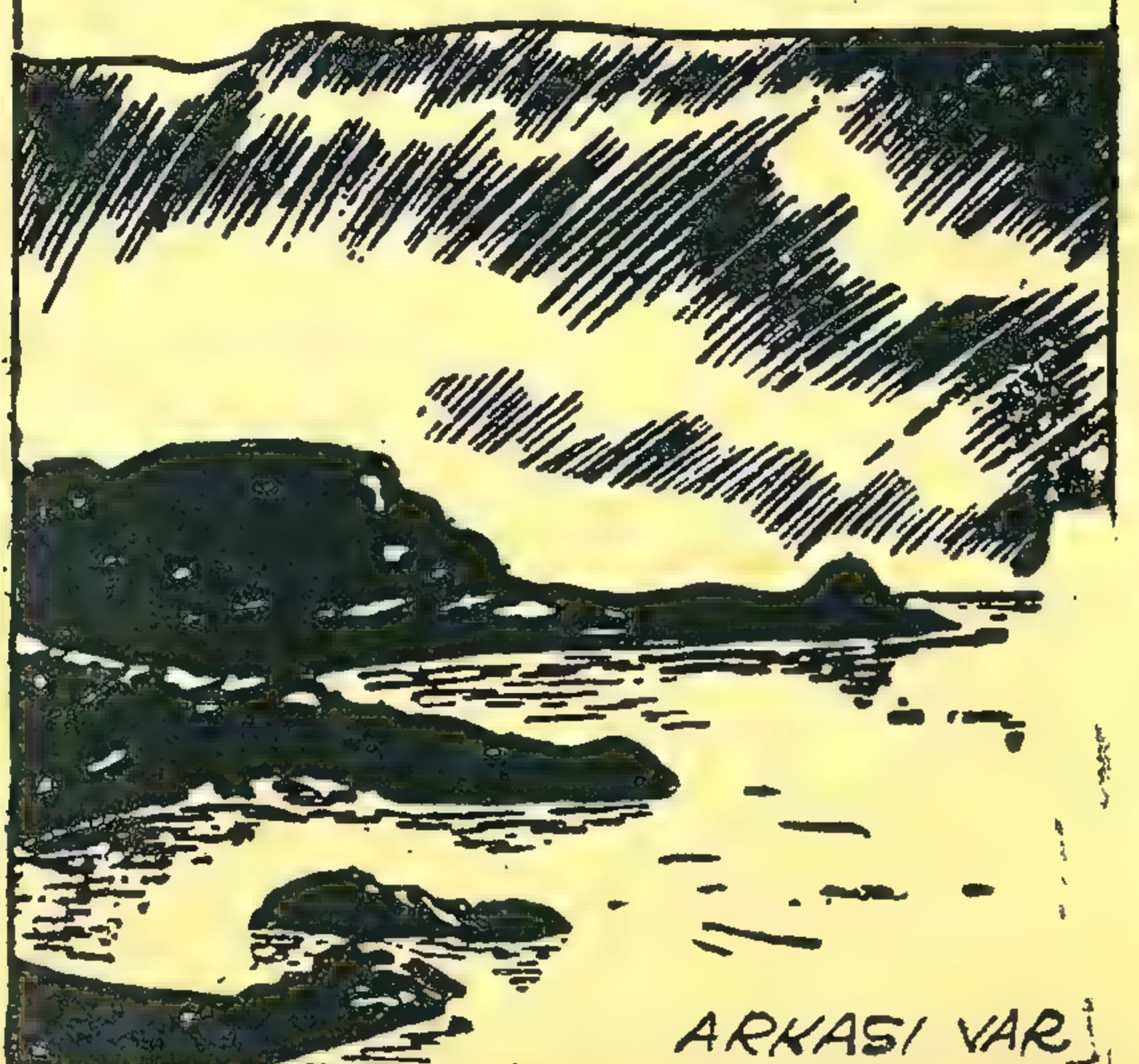

ASOR ADALARI KRALINDAN HUSUSİ
MÜSAADE ALMADAN HİÇ KİMSE BU
ADAYA AYAK BASAMAZ.

ŞU KAYALARIN ARKASINDAN GÖ-
RÜNEN KULELİ ŞATOYA GÖRÜ-
YOR MÜSUNUZ? İŞTE KRALİÇA
ORADA

GECE OLDU. KİMSE GELİP KA-
ZADELERLE KONUŞMADI.

İŞİN TUHAFİNE BAKIN. KENDİME
AİT BİR ADADA DOLAŞMAMA
MÜSAADE ETMİYORLAR..

ARKASI VAR.

Müneccimbasi

Yazan: M. YAMAN

Halleri, vakitleri yerinde sayılırdı. Büyükçe memuriyetlerde bulunan Kadri Yeşer, tekaüt maaşlarına son zamlar yapılıncı gözünü açmıştı. Fakat onun asıl kazancı kış aylarında olurdu. Birçok kütüphane sahipleri, matbaacılar ona gelerek takvim yaptırılırdı. En doğru takvimi o yapardı.

Padişahlık zamanında Münecimbasi-liğe kadar yükselen Kadri Yeşer bir de geniş bahçeli köşke sahipti. Meyvalarını toptancıya satar, buradan da para alırlardı.

Doktorun karısı doktorluktan, eczacının karısı eczadan usandığı gibi, müneccimbasi'nin karısı da sayılı günlerden usanmıştı. Altmış beşine gelen Halime hatun bunlarla kafası dolu olan ihtiyar kocasının felsefesinden pek bizardı.

Birden hava bozup çamaşırlar ortada kalsa kocası :

— Sen bana danıştın mı bir kere, danışsaydın Kukulye fırtınası olduğunu söylerdim, derdi.

Kızları ondokuza gelip evinden sıkılmağa başladığı ve nihayet komşunun oğlu ile tehlikeli bir şekilde işi pişirdiği zaman bile :

— Tabiat bu, elbette hükmünü icra edecek. Ne yapısın kızcağız. Tabiata karşı gelinir mi hiç? demiş ve katiyen kızmamıştı.

Derken oğlu eve geç gelmeğe başla-

dı. Güç belâ bir nikâhla kızının ayıbını kapayan Halime Hatun oğlan yüzünden de bir felâkete uğramaktan korktuğu için :

— Efendi, ne yapalım, bir akıl öğretsene.

Dediği zaman Münecimbasi :

— Ben ahkâmı nücumiyenin aynen zuhuru inancı bir faniyim. Doğum yılını zayıfeye tatbikle çıkarttığım ahkâma göre talihi açık olan oğlumuz, karısına çıkan bütün müşkilâtı yenerek yüksek mertebelere erişecektir. Kendi haline bırak. Demişti.

Kadıncağız oğlunun zengin bir eve iç güveysi girerek kayınpederi tarafından büyükçe bir memuriyete kayırılmasına şaşıp kaldı.

Bazen Kadri Yeşer gecelik entarisiyle bahçeye çıkar, elinde saat gökyüzünde birşeyler araştırır ve mutfakta meşgul olan karısına da seslenirdi :

— Hanım, hanım güneş delv bürcüne giriyor, gel, çabuk ol. derdi.

Kadıncağız koşar, apar topar bahçeye çıkar ama ne gireni görürdü, ne de çıkını. Münecimbasi de birşey görmezdi ama hesaplı olan saniyelerle olup bitenlere intikal ederdi. Ortada fol yok, yumurta yokken heyecanlanır, büyük hadiseler karşısında bulunuyormuş gibi eli ayağı titrerdi.

Kadri Yeşer yetmiş üç yaşındaydı. Çelimsiz bir erkek olduğu için ihtiyarlık onu pek küçültmüştü. Buna rağmen acardı. Komşu genç kızlar, hattâ kadınlar onun münasebetsiz el şakalarına gülüp gelirlerdi.

Fakat son aldıkları evlâtlık helâl sür-

emmiş bir kızcağız olduğu için, birgün kızara, bozara Halime hatuna :

— Hanımanneçim, dedi. Size ane, Beyefendiye de baba dememi istiyorsunuz ama...

— Eeeeee...

— Beyefendi bana sataşiyor.

— Ayol o bunağın birisi. Çoktan dünyasından vazgeçmiş. Aldırma sen..

— Aldırma yavım ama sonra beni

suçlu görürsünüz.

— Görmem, merak etme görmem. O suyu çekilmiş, damarları kurumuş ihtiyarcıktan bir zarar gelmez adama. Zaten bu yaşta erkek artık kadından farksızdır.

— Öyle demeyiniz Hanımanneçim. Bilseniz nasıl sataştığını.

— Nasıl sataşıyor?

— Utanırım söylemeğe. Odasına giremiyorum.

— Haydi sen çık yukarıya. Gir odaya. Ben de usulcacık gelirim.

Hakikaten uysal ve temiz yürekli olan evlâtlık, yanaklarına büsbütün allar basarak merdivenleri çıkıp Kadri Yeşer'in sabah kahvesini götürdü. Halime Hanım da arkasından.

Kız içeriye girer girmez Kadri Yeşer titrek parmaklarıyla onu bileklerin-

den kavramış yalvaran metheden sesler çıkartmağa başlamıştı :

— Yavrum benim, evlâdım benim, şu kırmızı elmalardan, şu kiraz dudaklardan bir kerecik öpeyim..

(Arkası 14. sayfa)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

İNGİLİZ GEMİSİ JERSEYİN KUZAY KİVİLERİNDE BÜYÜK BİR USTALIKLA İLERLİYORDU. BURUNDA FENER YORTU. GEÇİŞİNİ BİLDİRMEK İSTEMİYORDU.

SAAT ONA GELİNCE KONT BERTELO İLE SÖVALYE VİYÖVİL KÖYLÜ KILIKLI YOLCUYU İSTİRAHAT EDECEĞİ KAMARA SİNA GÖTÜRDÜLER.

BENİM KİM OLDUĞUMU YALNIZ SİZLER BİLİYORSUNUZ. BU İŞİN BAŞARILMASI İÇİN KİM OLDUĞUMU KİMSENİN BİLMEMESİ LÂZIM.

BU SİRRI MEZARA KADAR GİZLİYECEĞİZ.

BAKALIM NE YAPACAK.

BİR BRÖTAN. YALI PRENS.

GEMİ KOMUTANI VE İKİNCİ'Sİ GÜVERTEYE ÇIKTILAR

BEN BÜTÜN KOMUTANLARI TANIRIM. HİÇ BİRİ BU İŞİ BAŞARACAK KIYMETTE DEĞİL. HALBUKİ BİZE İYİ BİR ŞEFLÂ ZİM.

VE BU PRENSİN FRANSTAN KANIN. DAN OLMASI LÂZİM.

AZİZ SÖVALYE.. PRENSLER BU İŞE BURNUNU SOKMAZ.

MEBELÂ BU GENERAL YAPABİLECEK Mİ?

ATILGAN VE CÉSUR OLMASI BİZİM İÇİN KÂFİ.

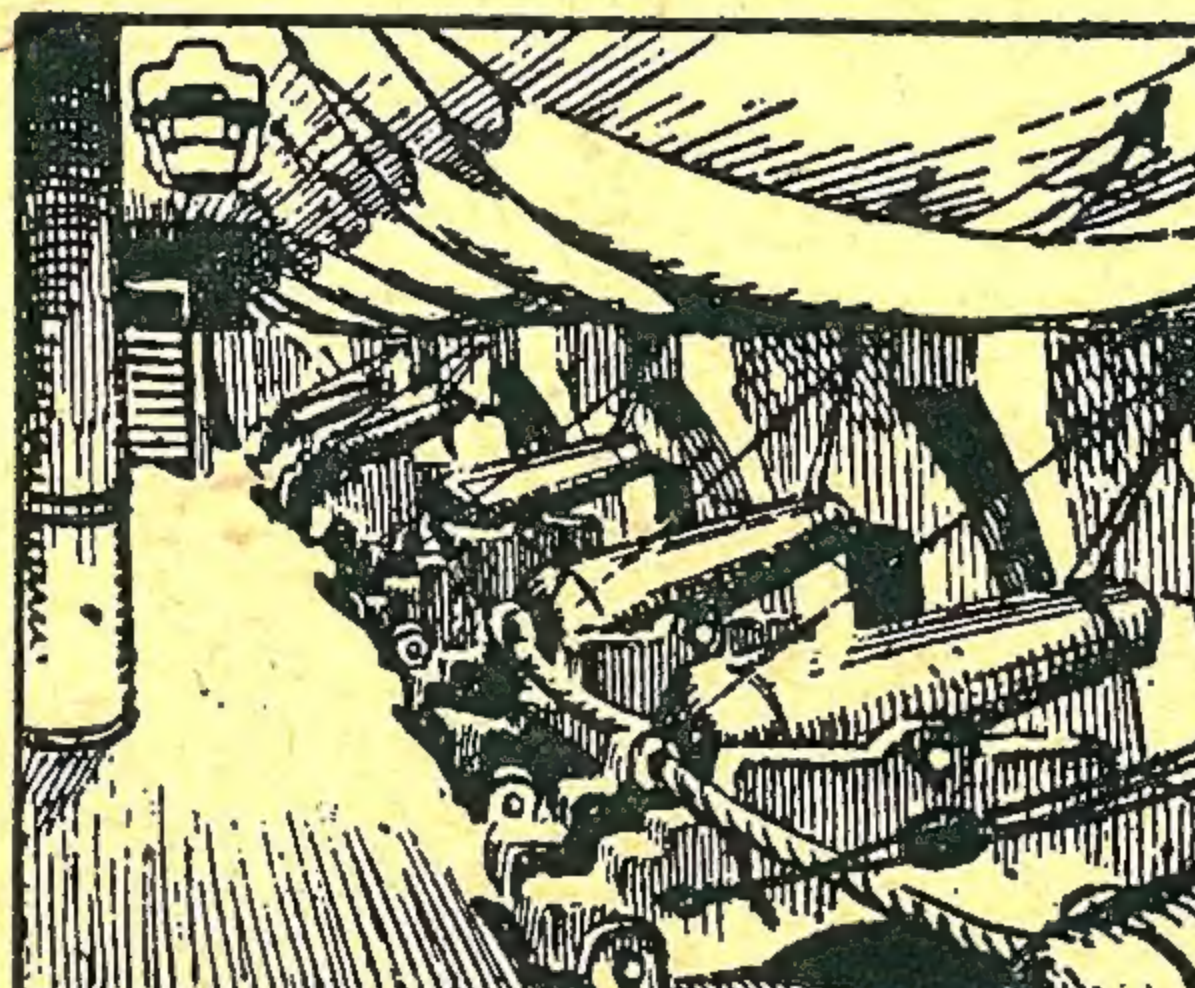
İKİ KOMUTAN KONUŞURLARKEN..

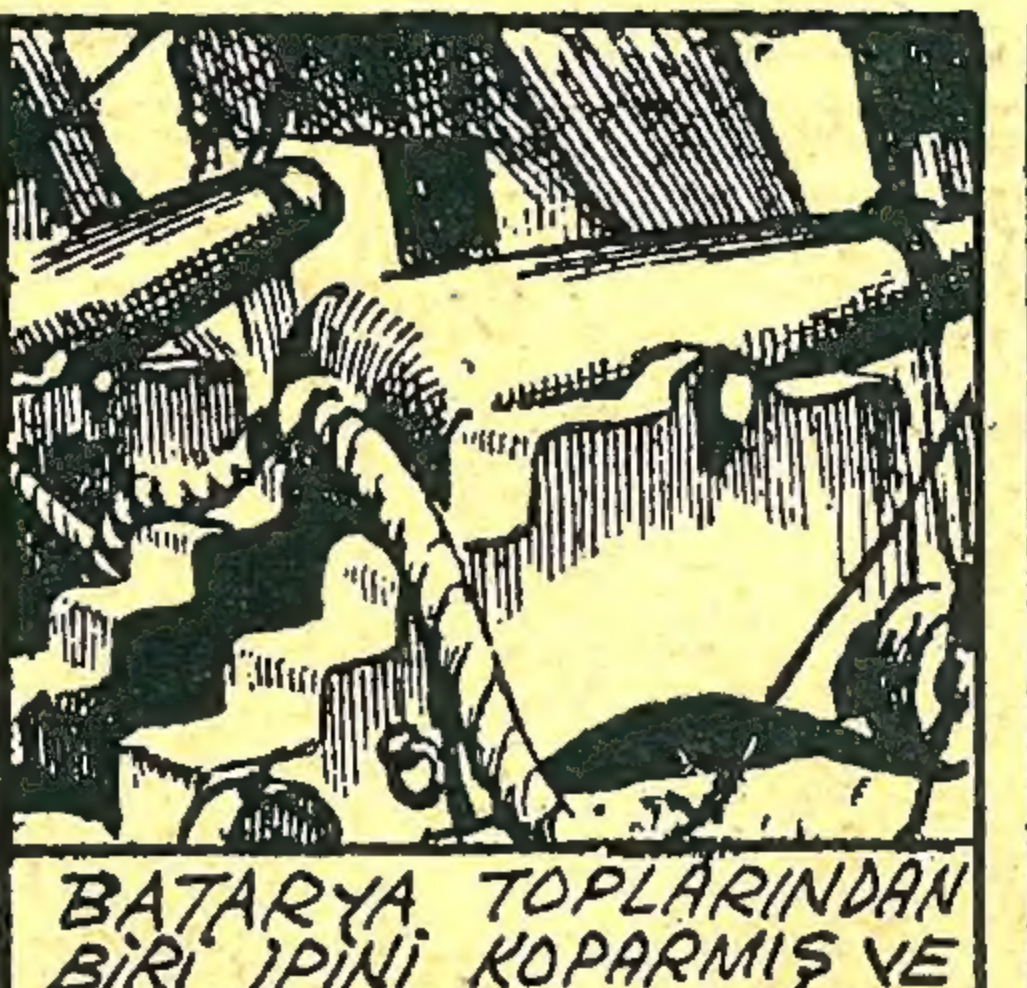
GEMİNİN İÇİNDEN GELEN VE ŞİMDİYE KADAR HİÇ DUYULMADIKLARI BİR SES VİYÖVİLİN SÖZÜNÜ YARDA BIRAKTI. DİKKAT KESİLDİLER.

KOMUTANLA İKİNCİ KAPTAN GÜRÜLTÜ GELEN ANBAR KAPAGİNİN YANINA GELDİLER. TOPÇU ERLERİ KORKUDAN DIŞARI UĞRUYORLARDI.

GEMİNİN ANBARLARDA GİZLİ OTUZ TOPU VARDI. HARP GEMİSİ OLMADIĞI İÇİN. BUNLAR GİZLİYDİ.

BATARYA TOPLARINDAN BİRİ İPİNİ KOPARMIS VE KENDİLİĞİNDEN ATEŞ ALMA HALİNE GELMİŞTİ. AÇIK DENİZDE BU PER HAYRA YORULMAZDI.

GEMİCİLER DE BUNU İYİ BULMADILAR VE YAPTIKLARI HAZIRLIKLARI BIRAKIP GÜVERTEYE UĞRADILAR. ARKASI VAR.

FIRTINA KAPTAN

1

IV, BUGÜN ON SEKİZİNE GİR. DİN.. MÖSYÖ LOZUNLA KO. NUSTUM. SE. Nİ KONAGİN DA YETİŞ. Tİ. RE. CEK.

AMCA BEN SARAYDA DALRAVUK. LUK YAPA. MAM. DENİZ Cİ OLMAK İSTİYORUM.

HÂLÂ GÖCÜRLÜ. GÜ BIRAKAMIYOR. SUN.. DEDEDEN GİBİ DENİZDE ÖLMEK VE UNUTULMAK NI İSTİYORSUN.. HELE KRALIN AK LINA BİLE GEL. MIYOR.

DEMİK KORSAN OLMAK İSTİYORSUN. JAN BART'IN MACERALARI SENİ KENDİ NE GEKİYOR ?

OLMAZ.. SARAYDA Bİ. RAZ AVUNUR. HAVASI. NA UYAR. BU BOŞ ŞEYLERİ UNUTUR. SUN..

IV, DEDESİNİN YANINDA DENİZCİLİK YAPMIŞ BİR HİZMETÇİYİ ÇAĞIRDI

BENİ DİNLE.. BEN BU GECE GİZLİCE KAĞAÇ. GİM AMCAM BUNA GÖK KIZACAĞ. SENİN DENİZ Cİ ARKADAŞ LARIN NE RE. DE ?

BREST YOLUNDA "YELKEN" OTELİNDE OLSALAR GEREK.

GECEYARISI İV ŞATOLU TERKETTİ. İŞLE. RİNDE TAM BİR MUVAFFAKİYET OLMA. DİKÇA GERİ DÖNMİYECİĞİNE YEMİN EDİ.

ERTESİ GÜN AKŞAM ÜSTÜ İV BREST YOLUNDA "YELKEN" OTELİ. NE GELDİ.

OTELİN GİRİŞİNDE, ÜÇ SERT BAKIŞLI GENİCİ İV'İ ALAYLA SÜZDÜLER

İV ALDIRMADI. KA. PİYİ İTTİ. GİRDİ.

İÇERİSİ GÖK GÜRÜLTÜLÜYDÜ. KORSAN VE HAY. DUTLAR SARNAŞ DOLAŞ OLMUŞLAR, İÇİYOR BAĞIRIYOR, NARA ATIYORLARDI.

KORSAN LARDAN ÜÇÜ BU YENİ GE. LEN NA. ZİK YÜZ. LÜ YABAN CİYİ GÖ. RÜNCE..

BU GENÇ BİZİ BİRAZ EĞLEN. DİRECEĞE BENZER

GİZLİ GE. ZEN BİR PRENS GALİBA.

YOK CANIM.. DAHA GÖÇÜK. AĞIZI SÜT KORUYOR.

ARTIK İSPANYOLLAR HAPİ YUTTU. KÖRKÜNG BİR KÖR. SAN.. ONUNLA KARŞILAŞANLA. RI DÜŞÜNÜYÖRÜM. ŞİMDİDEN BEN KÖR. KUYU. RUM

TANIMİYOR MUSUNUZ.. MES. HÜR ELMA YANAKLI KORSAN. YOK MU ? KENDİSİNE A. DAMI ARIYOR.

DERİSİ BEMBİYAZ.. KIZ GİBİ BİR SEY.. BU HÖDÜK BİZİM ARAMIZA NEREDEN DÜŞTÜ ?

ÜSTÜNE VARMAYIN AĞLAYINE RİR SONRA

SIRAT KÖPRÜSÜ
(11. sayfadan devam)
tır. Buralarda ancak benim sözüm geçer. Ben koca babayıt delikanlıları birer tokatta yere sermiş adamım. Benim köylerimde, benim Toroslarımda ancak benim sözüm geçer, benim dediğim, benim istediğim olur. Her şeyden önce bunu kafanıza koyunuz da karşımda öyle davranınız ve öyle konuşunuz. Ben sizin velinimetinizim.

Elim ayağım titremeğe başladı. Belki de sapsarı kesilmiştim. Büyü, silinmez bir nefret duyarak sordum:

— Siz akli başında bir insan mısınız?

Gürlar gibi:

— Şüphe mi ediyorsun? dedi.

— Evet, dedim. Çünkü ben şurada, karşımda sizi özür diliyecek, nihayet mazur göstermeğe çalışacak sanıyordum. Halbuki siz bir sabi sıbyan düşmanı, bir ırz düşmanı olarak etrafa gözdağı vermeğe çalışıyorsunuz.

Eğer bütün servetinin mahvolduğunu söyleselerdi Mollabey bu kadar şaşalamaz ve bu kadar müteessir olamazdı. Sapsarı kesildi. Fakat kabadayılığa, hükmetmeğe alıştığı için beyni birden bire döndü. Gözleri evlerinden uğradı. Öyle bir bağırdı ki göbeğinin içinde bir vapur düdüğü var sanılırdı:

— Sen bunları bana söylüyor-sun öyle mi kaltak?

Kalkıp beni ayağının altına alacak ve bir akrep gibi ezecekti. Fakat tedarikli gelmişim. Her şeyi gözümle almışım. Onun yerinden fırlamasıyla benim bir iki adım geri kaçarak koynuma sağladığım bıçağı çekip sapını sınımsı kavra-mam bir oldu:

— Sözünü geri al, diye haykırdım.

Belki pek çok kavgada bulunmuş, belki yüzlerce defa ölüm tehlikesiyle burun buruna gelmişim. Fakat ummadığı bu mukabele karşısında yeniden sapsarı kesildi. Anladım ki korktu. Ve bu korku ile bana çok büyük felâketler getirebilirdi.

(Arkası var)

MÜNECCİM BAŞI

(13. sayfadan devam)

Halime Hatunun kadınlık damarları depreşti. Hışımla içeri girdi:

— A efendi, dedi. Bu yaşta utanmıyor musun? Bu bizim eylâdımız değil mi? O niyetle almadık mı? Yakışır mı senin gibi ilim, irfan sahibi bir adama bu hafiflik.

Eli ayağı titreyen Kadri Yeşer kol-tuğa bir külçe halinde serildi:

— Tabiat hanımcığım, dedi. Tabiat. Sen bilmez misin ki genç ağaçlar ilkbaharda çiçeklerle bezenir, otlar yeşerir, fidanlar tomurcuklanırken ihtiyar kütüklerin ötesinde, berisinde cılız yaprakçıklar belirir?

— Öyle ama şimdi karakıştayız a ihtiyarcığım.

Kadri Yeşer uzun uzun içini çekti:

— Karakıştayız ama işte yazdan kalma bir gündü bu.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHİRİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

25

Kolay değil ! Biliyorum fakat bunda size zerre kadar zararım olmaz. Size bunları kat kat öderim. Düşünün ki bunun sonunda Hayatım ve Aşkım var!

Kaçak olarak binmek. Buda bir fikir...

Güç iş... Güç iş... Evet bazen insan bunda muvaffak oluyor ama... Hele ben bir Cennaya gideyim.

Hayır bunu yarına bırakmayın. Artık tahammülüm kalmadı. Ne olur bana derhal cevap verin! Siz geminin kamartu olduğunuz için gemiye girebiliyorsunuz.

Ugo doğrusu bu fikir bana da iyi geldi...

Evet, Evet düşün-düm... Düşünmek-teyim de...

İKİ GÜN SONRA UGO-DAN FLORAYA SALI GÜNÜ HAZIRLANMASTI İÇİN TELGRAF GELİR. FLORA SEVİNÇTEN YERİNDE DURAMAZ HALE GELMİŞ BAYAN ELVİRAYI KUCAKLAMAKTADIR.

Oh Bayan elvira okadar mesudum ki! Yalnız korkuyorum...

Neden korkacakmışın! Sen ise oldu gözüyle bak artık. Ugo becerikli adamdır.

SALI GÜNÜ
Matmazel !.

Yabancı değil, Bevilaciano ! Kuzenim Beni yolcu etmeğe geldi Hareketten önce gidecek.

GEMİDE

Gelin, Tam zamanı. Çanta getirmedığınız çekiği oldu..

Çok korkuyorum..

İşte bizim suç ortağımız. Doreta! Onu çoktan tanıyormuşsun gibi davran ve samimi görün! Saklanacak yeri o temin edecek... Cesaret

Merhaba Flara! Nasılsın?

Teşekkür ederim. İyiyim.

Eğer yanılmıyorsam bu Flora Vinturi !..

Lütfen sayfayı çeviriniz

BİNBİR ROMAN

DORETA FLORAYI GİZLİCE KADIN TAYFALARIN YATAKHANE SİNE SOKTU..

Hareketten evvel araştırma yaparlarmı? Çor korkuyorum!

Uzülme. Kimse sizi burada bulamaz

AZ SONRA...

Flora inmiyormu Yoksa?

Yolcu olmıyanlar Gemiye terk etsin. Yolcu olmıyanlar gemiyi.....

HAREKETTEN ON DAKİKA EVVEL...

Anladınız mı kaptan? Onu gemiye girerken gördüm fakat Bir daha dışarı Çıkmadı. Yolcu listesinde ismi yok..

Dikkat! Dikkat! gemide kaçak yolcu var!..

Çabuk 10 kişi Alk güverteye! On kişide üst güverteyi arasin.

Peki! Derhal alarm yapin.

TALİHSİZLİK...

Burada ne arıyorsun? Nasıl girdiniz? Söyleyin!

